

Oázis

Az életet szolgáljuk

Amiért
érdemes élni

A bizalom a
legnagyobb
hajtóerő

Mi az értelme
a munkámnak?

Mi ad erőt
válságok
idején?

2011/2.

A gyepet nézem, talán a gyepet.
Mozdul a fű. Szél vagy zápor talán,
vagy egyszerűen az, hogy létezel
mozdítja meg itt és most a világot.

Pilinszky János

Kedves Olvasók!

Sokat tanulunk az élet szolgálatáról az Oázis munkatársaitól. Akik idejüket, energiáikat, ötleteiket arra áldozzák, hogy újságunk feltöltjön az élethez. Pedig nekik is van nagy (és még nagyobb) családjuk, munkájuk, feladataik. Mégis itt vannak, és szolgálnak. Köszönet Nekik!

Különösen sokat tanulhatunk a tipográfus házaspártól. Mikor ősszel az újság szerkesztését átvettük, éppen beköltöztek átmeneti otthonukba, mert a régi házukat még nem tudták eladni, és ezért újat sem venni. Azóta is türelmesen várják, hogy új, saját otthonukba költözhessenek.

Az édesapa a múlt félévben az államvizsgára készült, közben munkát keres, az édesanya otthonról dolgozik, s mindközben nagy odafigyeléssel, szeretettel veszik körül négy gyermeküket, akik közül a legidősebb éppen most felvételizett. Ilyen életállapotban dolgoznak az Oázisért, minden számért legalább negyven munkaórát. Mostanában még többet, mert a kezdő csapatunk több órás különmunkát okoz nekik. Nagy szerepük van abban, hogy az eddig is

oly szép és kedves Oázis így megújulhatott, nagyon sok időt és energiát áldoztak fel, hogy megvalósuljanak azok az elképzelések, amiket megálmodtunk. Köszönjük nekik!

Több megbeszélés, hosszú közös gondolkodás eredménye ez a megújult újság, amit az Olvasó a kezében tart. Igyekeztünk az újság arculatát frissíteni, reméljük előnyére. Bízunk benne, hogy így mind többekhez juthat el, s szolgál

majd forrásként az életben. Szeretnénk, ha ez a formai változás elősegítené, hogy a nagyobb gyermekeink, hozzánk betérő rokonok, barátok, ismerősök is szívesen ke-

zükbe vegyék az Oázist, könnyebben beleolvassanak, hogy a sok kincset, amit Veletek együtt összegyűjtünk időről időre az újságban, ők is használhassák.

Az Oázis csinosítása még nem ért véget. Ötleteiteket, meglátásaitokat várjuk az oazis@schoenstatt.hu e-mail címre!

Kívánunk Nektek töltekezős nyarat, sok szép élményt, pihenést!

Endrédi Orsi, Esti

Tartalom

A Kiadó és a Szerkesztő előszava.....3	Van/Nincs boruk!.....47
Tartalom4	Gyerekszaj48
Esszé5	Óbudavári hírek.....49
Mindennapjaink10	CSAK hírek.....50
Frissítő23	Fiatalok Oázisa52
Női rovat25	
„Bak-élit”27	Jelenlegi számunk házigazdája
Kentenich atya tanításából.....30	a Budapesti Régió volt, köszönjük
Élő háziszentély.....33	a munkájukat!
Tedd könnyűvé.....35	Őket a Soproni Régió követi.
Életünk.....38	A következő Oázis központi témája:
Atyaév42	Új kor, megújuló szeretet
Kincsesláda.....44	Lapzárta: 2011. augusztur 15.
Filmajánló.....45	Várjuk írásaitokat a következő címre:
Oázis konyha46	oazis@schoenstatt.hu

OÁZIS 2011. június, XXI. évf. 2. (62.) szám, a Családok a Csaláért Egyesület (Magyar Schönstatt Családmozgalom) lapja. Megjelenik negyedévenként. Felelős kiadó: az Egyesület elnöke, 8272 Óbudavár, Kistelek u. 2. Tel.: 06-87/655-014, info@schoenstatt.hu, www.schoenstatt.hu/oazis

- **Főszerkesztő:** Endrédy Pisti és Orsi
- **Készítették:** Balogh-Palásthy Anna Mária, Bencze Tamás és Kati, Bodó Rita, Csabai Gábor és Márti, Csermák Kálmán és Alice, Endrédy Gabó, Endrédy István és Cili, Endrédy Pisti és Orsi, Fehér Zoli és Marika, dr. Gál László és Szilvi, Gódány Róbert és Rita, Gyuk Balázs és Kati, Kiss Ádám, Komáromi Mari, Lantos Enikő, Lázár Ádám és Sonja, Magyarkuti József és Judit, Mervay Kálmán, Nádudvari Rita, Papp Géza és Timi, Radnai István és Márti, Ramocsai Marinka, Rubovszky Marcsi, Ruff Tamás és Enikő, Sallainé Karikó Éva, Schumicky Ildikó, Oláh Gyöngyvér, Oszoli Márti, Török Orsi, Varga Erika, Vidra Zoli és Rita, Weeber Saci, Zajkás Péter
- **Szöveget gondozta:** Schumicky Ildikó, Heiszer Erika
- **Képszerkesztő:** Lőw Helga
- **Grafika:** Laza Dominika, Ozsvári Csaba és Imri
- **Címlapfotó:** Rábai Szilárd
- **Címlap:** Az Oázis szerkesztőségének csapata
- **Tipográfia:** Heiszer Csaba és Erika
- **Nyomás:** Pannónia Print, 1139 Budapest, Frangepán u. 16.

Az Oázis évente négyszer jelenik meg. Éves költsége (postaköltséggel) 1500 Ft. A költséget adományokból, illetve díjazás nélküli munkavégzés útján teremtjük elő. Kérjük, hogy ezzel az összeggel támogassátok az Egyesület 73200134-10000434 számlaszámát!

Az életet szolgáljuk

Ahogy közeledett a hétvége, egyre jobban elbizonytalanodtunk. Eredetileg azt terveztük, hogy végre kialusszuk magunkat (hiszen fáradtan nem tudunk szeretni), és kicsit rendbe szedjük az otthonunkat, töltözzünk. Aztán kiderült, hogy az egyik gyermekünket kirándulásra kell vinni, ráadásul éppen ezen a szombaton lesz az a színdarab, amit szeretünk volna megnézni. A naptárba tekintve az is világgossá vált, hogy kereszt-fiunknak erre a napra esik a névnapja, és jó lenne őt megköszönteni. Régóta szeretnék elmenni úszni, sport gyanánt, és hetek óta halogatjuk egy baráti házaspár meghívását, jó lenne ezt is az egyik este nyélbe ütni. De jó lenne társasjátékozni is a gyerekekkel, hiszen erre van az élet! Most akkor mit tegyünk?

Rengeteg feladat, munka, folytonos időhiány jellemez bennünket. Sokszor érezzük azt, hogy nem jut időnk arra, amire szeretnénk. Mi is a fontosabb, melyik programot, feladatot válasszuk? Mire szánjuk az időnket, az energiánkat?

Folyamatosan választási lehetőségek vonulnak el előttünk, a szabadság pedig azt jelenti, hogy döntéseket hozunk. Az élet végső soron döntéseket jelent. Az idő Isten ajándéka nekünk, a döntéseink a mi ajándékunk Istennek. („Nem a ké-

pességeink számítanak, hanem a döntéseink.”)

Ráadásul sokszor azt érezzük: a munkánknak, erőfeszítésünknek (pl. rendrakás) nincs eredménye, értelme. Mi az, amire mindenképpen érdemes energiát szánni, és mi az, amit abba kell hagynunk?

Mi alapján válaszszunk, hogyan döntünk?

Rengeteg feladat, munka, folytonos időhiány jellemez bennünket. Sokszor érezzük azt, hogy nem jut időnk arra, amire szeretnénk.

Az egyik igen elfoglalt példaképünk, Batthányi Strattmann László szigorú időbeosztás szerint élt. Hajnalban kelt, rengeteget dolgozott, megvolt az ideje a kórházi látogatásoknak, a műté-

teknek, a viziteknek. De ezek mellett is minden nap időt szakított az imádságra, időt arra, hogy a feleségével töltözzön, és hogy naponta egy-egy gyermekével minőségi időt töltsön (tizenkét gyermeke volt).

Előttünk van a kép, ahogy egy anyukához vendégek érkeztek, akik megdöbbenve látták: a lakásban minden a feje tetején állt. Az anyuka a romhalmaz tetején ült csendesesen, és szoptatott. Kisbabája ételallergia miatt csak anyatejet kaphatott, és ez az anyuka teljes idejét igénybe vette. Az érkező látogatóknak ezt mondta: „Ne haragudjatok a rendtelenség miatt, de most egész nap itt ülök, és szoptatok.” Egész nyugodt volt, tudta, hogy az életet szolgálja.

Egy baráti család jut eszünkbe: régi házukat próbálják eladni, mert éppen átköltöztek az ország másik pontjára négy gyermekükkel, mindezek terhével-gondjával, a férj államvizsga és munkakeresés kellős közepén. Mégis: a házaspár ebben a sűrű időszakban is elvállalt egy teljes heti munkaidőt igénylő feladatot Schönstatt számára.

Jézus is sokszor felhívja a figyelmet mások szolgálatára (lábmosás, „aki első akar lenni, legyen mindenki szolgálója”, „szeresd felebarátodat, mint önmagadat”, „az Emberfia nem azért jött, hogy

neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon”...). Ezzel összhangban Kentenich atya fő célja az, hogy szilárd, erős papi jellemekké formáljuk magunkat, ahol a papi jellem Kentenich atya szerint az, aki önzetlenül szolgál másokat, aki föláldozza magát másokért.

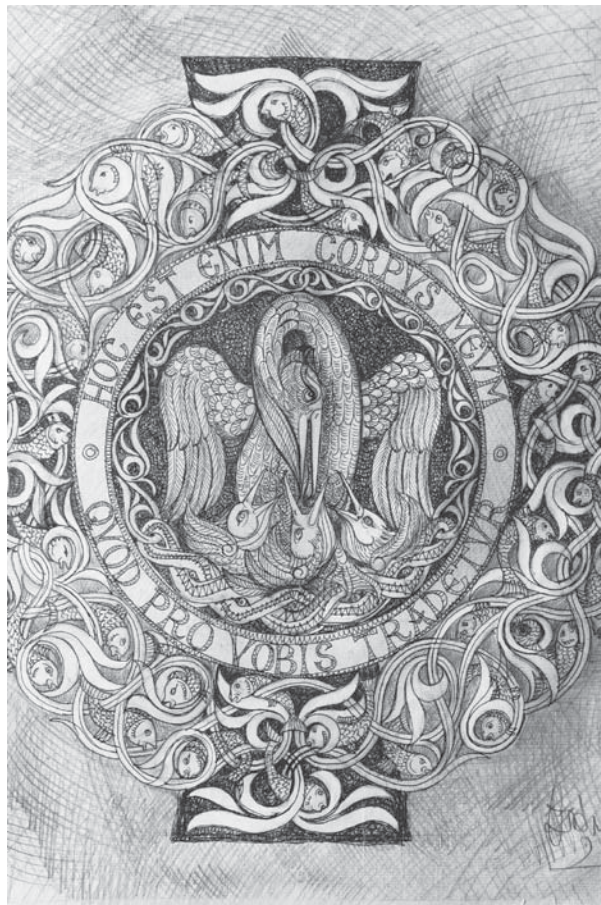
Kentenich atya egyik kedvenc jelképe, ahogy a pelikánmama eteti a fiókáit. Állítólag, ha nincs élelem, a saját testéből táplálja őket. Mikor Kentenich atyának jelezték, hogy túl sűrű a programja, ő csendesen rámutatott a fiókáit etető pelikánmamára...

Szeretnénk az életet szolgálni. A döntéseinkkel, az energiáinkkal.

Honnan tudjuk, mi szolgálja az életet?

A Szentírásban azt olvashatjuk, hogy „minden fát a gyümölcséről lehet megismerni”, a jó fának jó a gyümölcse (Lk 6, 43–45). Ez kemény próbája a dolgoknak: időnként rátekinünk az eredményekre, és láthatjuk, hogy jó lett-e egy döntés, egy folyamat végeredménye. Innen tudhatjuk, valóban az életet szolgálta-e. (Természetesen a gyümölcsfa sem öt perc alatt termi a gyümölcsét, mi sem láthatjuk rögtön az eredményeket, idő kell hozzá.)

Jézus beszél a nem termő fügefáról (Lk 13, 6), ami kap még egy esélyt, hátha jövőre majd terem. De ha

nem, akkor kivágják. Ezt a – sokszor fájdalmas – konzekvenciát nekünk is le kell vonnunk. Mi az életet akarjuk szolgálni, és ha ez nem sikerül, más utakat keresünk.

Szeretnénk sorra venni, mely területeken hogyan tudjuk az életet szolgálni.

Isten az élet forrása. (vö. „Én vagyok az út, az igazság és az élet.”) Végső soron a többi terület is hozzá érkezik meg, de azért érdemes közvetlenül is szolgálni Őt, az Életet, Istent. Hogyan? Élő istenkapcsolattal, ahol az ima nem egy kipipálandó programja a napomnak, ami után az érdekesebb dolgok felé fordulhatok, hanem az Isten jelenlétének tudata átszöheti az egész napomat. Vele tölthetem a napot.

Házasságunk szentség, benne él Krisztus. A társam élő tabernákulum. Ahogy az áldozásnál is mindig száz százalékosan jelen van Krisztus, a gyümölcsözőség azonban függ a befogatótól (Tomka Ferenc: Szentségtan), úgy minden szentségi házasság esetében is valóságos Jézus jelenléte, gyümölcsözősége azonban függ a konkrét pártól. Mit teszek azért, hogy gyümölcsöző legyen a mi házasságunk? Ha visszatekintünk öt-tíz évvel ezelőtti kapcsolatunkra, mi a benyomásunk: növekedtünk-e, vagy éppen ellenkezőleg? Mennyit adott akkor, mennyit ad most? Milyen a kettőnk közötti kapcsolat?

Mivé válik mellettem a társam? Növekszik, kiteljesedik-e a benne lévő élet?

Az élet tulajdonsága a folytonos változás: vagy növekszünk, vagy visszafelődünk. (Ami nem változik, az halott.)

Hogyan segíthetem a társam növe-

kedését? Amikor figyelek a társamra, azt érzi: „fontos vagyok”. Ez növeszt. (vö. Jézus, Kentenich atya beszélgetőpartnerei: nagy-nak érezték magukat,

feltöltötte őket a találkozás.) A feltétel nélküli szeretet szárnyakat ad a másiknak. A másikban megélhetem, hogy „az Atya szemefénye” vagyok.

Egy ismerős édesanya sosem gondolt arra, hogy megtanuljon vezetni, úgy gondolta, hogy ő inkább olyan „sikongató” vezető lenne, aki gyors reagálás helyett csak megijedne. Férje bátorítására, bizalmára mégis belevágott, és jó, biztonságosan vezető sofőr lett.

Mivé válik mellettem a társam? Növekszik, kiteljesedik-e a benne lévő élet?

Az életüket ma nagyban megkönnyíti, hogy ketten is tudnak autót vezetni a családban.

Igazi öröm, ha a másikat tudom segíteni értékeinek kibontakozásában, bármilyen értelemben. A „fiókban” lapuló értékeket jó napvilágra segíteni. Több bestseller története úgy kezdődött, hogy a mű egy fiókban hevert, és egy családtag vagy barát bátorította az író, hogy jelentesse meg az írást. Az író (ill. ekkor még nem tudta magáról, hogy író) nem gondolt erre, csak magának írogatott. De a bátorításra előmerészkedett vele a világ elé, és óriási sikert aratott. (A Viskó, Alkonyat, Ulysses-írója James Joyce, akinek a múzsája a felesége, Nora volt.)

Bár mi is felszínre tudnánk hozni egymás kincseit, inspirálni a társunkat, a másik életét szolgálni!

A gyermeknevelésben talán a legkövetlenebbül éljük meg az élet szolgáltatást. A születés, a kicsi gyermek fejlődése az élet csodája. Kentenich atya szavaival élve: „a nevelés az élet szolgálata”.

Felmerül a kérdés: mi az, ami igazán ezt szolgálja? Sokszor nem egyértelmű ez, hiszen ha túlságosan is „szolgálom” a gyermekem, akkor elkényeztetem. Életének szolgálata nem azt jelenti, hogy a szélről is óvom, hanem engedem, hogy néha hibázzon. Fontos, hogy nem helyette csinálom meg a feladatot, hanem bátorítom. Saját akaratát, személyiségét igyekszem növeszteni. Egész más, ha valaki érettségire kapja az autót, vagy ha csak huszonévesen később tudja megvenni saját keresetéből. Másképp ül bele.

Egy ismerős fiatal házaspár mindent készen megkapott (ház, luxus lakberendezés, autó stb.) gazdag nagyszülők jóvoltából. Ám egyik dolognak sem tudtak igazán örülni, nem ismerték azt az örömet, amikor végre sikerül (akár kettesben) egy könyvespolcot összezavarni, és a jobb sorsra érdemes könyvek végre a helyükre kerülhetnek.

Főleg keresztény körökben előfordul, hogy a családban a gyermekszám

egyfajta minőségi mutatóvá válik: akiknek több van, azok jobbak. Nem feltétlenül ez az élet szolgálata.

Kentenich atya is felhívja a figyelmet arra, hogy minden házaspárnak felelős módon kell eldöntenie, hogy mit bír. Minden házaspárnak magának kell felmérnie, mit tud vállalni.

Akkor tudunk adni, ha mi magunk fel vagyunk töltve (vö: „fáradtan nem tudunk szeretni”). Emiatt megfontolandó, hogyan tudok feltöltődni, a bennem élő életet szolgálni. Sokszor a saját egészségünkre, pihenésünkre nem figyelünk. Emellett felelősek vagyunk a saját talentumaink kibontakoztatásáért is.

Az a jó feladat, ami az életet szolgálja. Ami igazán az életet szolgálja, az hosszú távon nem elfáraszt, hanem feltölt. Forrássá lesznek (pl. ha Csaba testvért olvassuk, hallgatjuk, nem tűnik elnyűttnek).

Mária nagy példánk az élet szolgálatában („tekintetre méltatta alázatos szolgálóleányát”), és örömmel tölti el a feladat: „...Boldognak hirdet minden nemzedék...” (Magnificat)

Akkor tudunk adni,
ha mi magunk fel
vagyunk töltve

Több családot is ismerünk, akik el(vagy be)fogadtak sérült gyermeket. Amikor azt mondják nekik, hogy milyen nagyok és erősek, hogy vállalták ezt, akkor azt szokták felelni, hogy ők sokkal többet kapnak, mint amennyit beletesznek.

Az élet szolgálata néha szembemegy a környezettel, a külső elvárásokkal. Amikor hülyének néznek a sok gyermekünk miatt, vagy mert nincs tévénk. Egy sokgyermekes anyuka mesélte, hogy egyszer nem mert behívni egy ismerőst a lakásba. Nagy rendtelenség volt, és félt, hogy az ismerőst ezt nagyon zavarná. Sajnos többször nem volt már lehetősége behívni, mert az illető többet nem jött. Néha az élet szolgálatához szembe kell mennünk a külső elvárásokkal.

Annak érdekében, hogy valóban az életet szolgáljuk, ne ragaszkodjunk az általános szabályokhoz, hanem keressük meg, hogy nekünk mi a jó. Például egy házaspár hallotta a heti egy komoly beszélgetés ötletét. A feleség becsülettel gyűjtötte a nehézt, problémás témákat a hét során, és ezt előhozta a megbeszélte közös estéjükön. A férj a harmadik alkalom után jelezte: elég, ezt hagyják abba, ilyenkor mindig csak összevesznek. Ez az ötlet náluk nem vált be: az életet szolgáljuk, nem a formákat.

Vagy a másik család hallotta az ötletet, hogy teremtsünk jó légkört egy

üveg borral a házastársi beszélgetéshez: mire az üveg bor végére értek, négykézláb kellett az ágyig eljutni. Bár mindkét esetben jó volt az alapötlet, ezeknél a családoknál mégsem az életet szolgálta. Keressük meg a saját utunkat! Például egy ismerős házaspár arra jött rá az évek során, hogy este, mikor lefektették a gyerekeket, akkor ha elmennek sétálni kettesben, igazán jókat tudnak beszélgetni. Persze sokszor nehéz az elindulás („még ezt befejezem”, túl hideg vagy meleg van...), de mindig megéri.

Tehát feladatunk, hogy az életet szolgáljuk. Hogy ezt hogyan tegyük, arra nincs általános válasz, hanem a konkrét helyzetben kell megkeresnünk azt. Hogy hogyan? „A hétköznapiok szentje finoman érzékeli és helyesen értelmezi, hogy mit kíván most az élet.” (Küldetésünk titkai)

Mi lehet fontosabb a házimunkánál?

Amikor megkaptuk a téma felvetését, ez a gondolat különösen megragadott, mivel huszonhat éve küzdök a problémával:

„Sokszor azt érezzük: a munkánknak, erőfeszítésünknek (pl. rendrakás) nincs eredménye, értelme. Mi az, amire mindenképpen érdemes energiát szánni, és mi az, amit abba kell hagynunk?”

Miközben gondolkodtam, hogy mit is lehetne erről írni, eszembe jutott egy régi eset.

A hosszú tél után végre egy szép napos délelőtt köszöntött ránk. Terveim szerint a szokásos otthoni teendők: mosás, takarítás lett volna napirenden, de a gyerekeken láttam, hogy nagyon mehetnékük van. Amíg megreggeliztek, gyorsan elkészítettem az ebédet, majd csapot-papot hátra hagyva elmentünk a parkba. Bennem motoszkált a lelkiismeret-furdalás, hogy otthon romokban áll

a lakás, de a gyerekek nagyon élvezték a szabad levegőt. Az igazi élmény azonban hazafelé ért minket.

Azt már mindannyian megtapasztaltuk, milyen nehéz a játszótérről hazavinni a gyerekeket, főleg ha sokáig nem tudunk az időjárás miatt kiszabadulni. Hát, én is megküzdöttem velük, mire végre haza indulhattunk, de aztán a park kijáratánál összetalálkoztunk egy kosaras emelőkocsival. Természetesen meg kellett állni és figyelni, ahogy az emberek égőt cserélnek a közvilágítás lámpáiban.

Amikor lejött a kosár és a bácsik elérhető közelségbe kerültek, a fiúk beszédbe elegyedtek velük. Addig-addig beszélgettek, míg (bár szabályellenes) felvitték őket egyesével a magasba. Mindenki elképzelheti, mekkora élmény ez egy négy-öt évesnek!

Mikor apának este mesélték a történeteket, és láttam, hogy ez milyen öröm volt számukra, már kicsit sem zavart a szennyeskupac a mosógép mellett és az elmaradt porszívózás!

„Jaj, ne haragudj, hívnak a másikon...”

Egyik kezemmel ügyetlenkedve almát aprítok, másiban a mobil, lábammal igyekszem kicsi lányomat a szemetestől távol tartani, amiből vegyes állagú és illatú ételmaradékokat vadászok nagy lelkesedéssel, feltehetően éhe csillapítására, hiszen a vágyott alma tízóraikésik egy „halaszthatatlan” telefon miatt. Már nagyon szabadulnék a telefonvégre kapott régi ismerőstől, amikor a vonalban agresszívan követelőző dallam csendül fel: „Jaj, ne haragudj, hívnak a másikon...” – szabadkozik ismerősöm, és még vonalban vagyunk egymással, amikor halloom, ahogy lelkesen új beszélgetésbe kezd. Sietve szabadulok a készüléktől, és gyorsan folytatom a megkezdett etetést. Fortyogó kritikám először a másikat éri, hiszen annak is ott téblábolnak a kicsinyei, milyen visszataszító, hogy közben szünet nélkül hívásokat fogad és cseveg, a magát kínáló gyermeknevelő munka helyett... aztán a kritika lecsap rám is, hiszen mostanáig én is ezt tettem. A következő három telefonhívást egyszerűen nem fogadom. Sőt, hogy ne csábuljak el, ki is kapcsolom a masinát. Eszembe jut, mikor nem régen kipotytyant a készülékem egy barátom kocsijában. Amikor felfedeztem a hiányt, nagy béke és boldogság kerített hatalmába. Nem telt bele tíz perc, és a nyugalom érzése helyett nevek bukkantak elő: a mosógépszerező, rövidesen hív, hogy útbaigazítást kérjen, hogyan jut el hozzánk. A férjem, kérdezni fogja, hogy vá-

sároljon-e valamit. A szervíz, hogy kétszen van-e a kocsi. No meg ha gond van a gyerekekkel, az iskola is ezt a számot tudja... Én meg hívni akartam ezt, ezt, és ezt, és fogalmam sincs, honnan szedjem elő a számaikat, mind benne csücsül a telefonomban... Végül belátom, hogy vissza kell szerezni a telefont, nem tudok úgy élni, mint akár csak egy generációval korábban tették a szüleink...

Mi vajon az ára – töprengök – ennek a felpörgetett életvitelnek? Elérhető vagyok és elérhetek egyszerre. Az emberek ehhez hozzászoknak, és feldühíti őket, ha valaki nem mobilozik megfelelően. A férjem például sokszor nem veszi fel a telefonját, vagy mert dolgozik, vagy mert nem hallja épp meg, ezzel magára vonva az Őt elérni akarók nagy többségének haragját, akik mérgükben nem egyszer engem hívnak fel. Ennek persze az égvilágon semmi értelme, mert nem tudok sem

orvosi tanácsot, sem vizsgálati időpontot, sem egyéb felvilágosítást adni, mégis hívnak, és ha kérдем, miért, általában nincs válasz. Csak én érzem, hogy azért hívnak, mert türelmetlenek, és ha már azt, akit hívtak, nem tudják elérni, legalább egy kis elégtétel, hogy elpanaszolhatják sérelmüket.

Arra jutok, hogy nem hagyom magam. Persze élek a lehetőséggel, amit a modern kommunikációs eszközök nyújtanak, de nem hagyom magam feldarabolni. Semmilyen kommunikációs eszköz által. Tudnom kell magam kivonni a hatásuk alól, és teljes szívvel a feladatom felé fordulni, ami lát-

„A szél ott fúj, ahol akar...”

(Jn 3,8)

– Képzeld el, a férjem erdélyi útja során találkozott egy rendkívüli emberrel! – újságolta egy alkalommal fodrászom, Juli.

– Adományokat vittek egy gyermekotthonba és volt ott egy ember – talán pap, nem tudom –, aki bámulatos dolgokat tett. Olyan tiszta és egyszerű ember, üdítő volt hallani!

Tisztelem a fodrászomat nemcsak szakmai tudásáért, hanem emberi nagyságáért, anonim kereszténységéért is.

Korábban elmondta, hogy egy alkalommal, amikor beült a templomba, két dologért imádkozott: az egyik az volt,

szólag sok mindent megenged, mégis... Tünetek. Tünetek azzal, hogy RÉSZT VESZEK. Részt veszek a gyerekeim bánatában, örömeiben, az Őket érő világ csitításában, s ezzel az életet szolgálom. Ha azé a pillanaté vagyok, amiben vagyok, sem telefonok, sem más események nem vehetnek el a feladatomtól, akkor az ÉLETET élem. Megcsendeses-

dem. S ebben a belső csendben keresem a választ, az utat, az igazán FONTOS felé. És megtalálom, mert akkora erővel van JELEN. Épp csak a vibráló, követelőző külső világot megzaboláznom, megcsendesítenem.

– hogy el tudja fogadni a férje – első házasságából származó – kövér és lelkibeteg, harminc éves fiát (ők már huszonöt éve házasok!). A fiúval nem élnek egy fedél alatt, csak együtt nyaraltak.

– És képzeld, – mesélte – másnap könnyű szívvel és megértéssel átadtam neki az autóban a volán melletti ülést: „Ülj csak apád mellél!” – Úgy éreztem iránta, mintha a saját gyerekem volna!

– És ezt a férjednek is elmesélted? – kérdeztem.

– Á, dehogy! Neki nem lehet ilyes-

...élek a lehetőséggel, amit a modern kommunikációs eszközök nyújtanak, de nem hagyom magam feldarabolni.

miről beszélni. Azt mondaná, hogy a Jóistennek ehhez nincs sok köze.

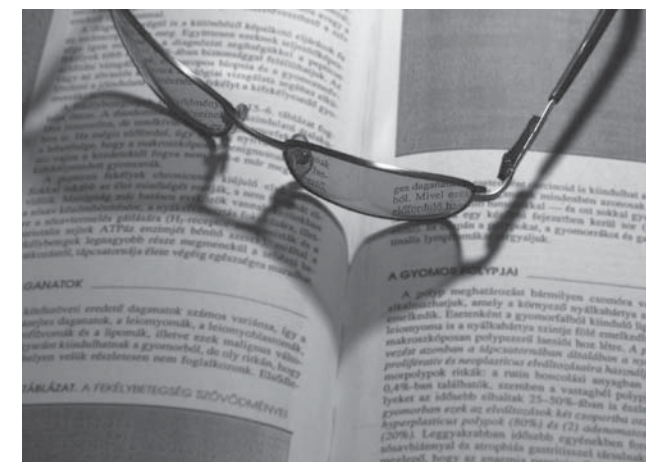
– De lehet, hogy ezek után megváltozna a véleménye! – válaszoltam.

Nos, ez a férj most találkozott Bőjte Csabával.

– Azt mondta a férjem, ha nem a saját szemével látja és saját fülével hallja ezt az embert, nem hinné el, hogy létezik ilyen!

Közben Juli végzett a hajammal, elbúcsúztunk. Otthon szépen becsomagoltam az „Ablak a végtelenre” c. könyvet. (Karikó Éva: Ablak a végtelenre c. könyve, melyben Bőjte Csabával beszélget a szentségekről.) Gondoltam, itt a nagy alkalom, hogy a férje szívét is megnyerjük a végtelennek, hiszen a személyes élmény biztosan fogékonyá teszi a nem sokat olvasó férfit.

Karácsony előtti idő volt. Visszabicikliztem a hóesésben Julához, hogy

karácsonyi ajándéku átadom a könyvet. Meglepődve elfogadta a csomagot.

Egy hónap múlva lelkesen újságolta, hogy a legnépszerűbb karácsonyi ajándék ez a könyv volt! Egymás kezéből vették ki, még a huszonhárom éves – közös – lányuk is olvasta!

Kis gyerek kis gond...

Nagyobbak már a gyermekeink, és mint anyára, egészen másképpen van már rám szükségük, mint akkor, amikor kicsik voltak. Úgy kell sokszor jelen lenni számukra, mint ha ott se lennék, mégis állandóan ugrásra készen, hogy ha esetleg igényük van egy kis beszélgetésre, vagy indulás előtt az utolsó pillanatban segítségre, akkor készen álljak erre. Nem mindig könnyű, de a nagy rohanásban nagyon fontosnak érzem, hogy mégis így legyek mellettük. Mert persze, hogy fel tudják maguknak

is varrni a gombot a blúzra, de ha is-etnek, és rájönnek, hogy éppen arról a blúzról szakadt le a gomb, amit föl akarnak venni, akkor jólesik nekik, ha felvarrom. Vagy persze a fiunk is tud magának szelni egy szelet kenyeret, ha éhes, de talán sose enne főtt ételt, ha nem teném elé, mielőtt elindul az egyetemre. És persze, hogy a lányok a facebook-on mindent megtárgyalnak a barátnőikkel, de azért vannak dolgok, amikről mégis velem szeretnének beszélgetni, és nem baj, ha olyankor ráérek. Ezekkel az apró

dolgokkal azt üzenem nekik, hogy fontosak számomra, és hogy rám mindig számíthatnak. Megpróbálok sosem tola- kodó lenni, mert az nagyon terhes szá- mukra. Fontos az, hogy mindig spon- tánnak tűnjenek a dolgok. Nem állítom azt, hogy mindig sikerül, de ha mégis, akkor érezhetően létrejön közöttünk va- lami melegség. És ilyenkor úgy érzem, hogy ezért érdemes élni.

Csepp a tengerben

Két évvel ezelőtt néhányunknak az a gondolata támadt, hogy belépünk az iskolába. Gyermekünk osztályain keresztül, és a faluban jártunkban-keltünkben érzékeljük, hogy nagyon sok olyan gyerek van, akinek a szülei egész nap dolgoznak, vagy olyan nehéz körülmények között élnek, hogy egyszerűen nem képesek időt fordítani arra, hogy gyermekeik tanulmányi előrehaladását nyomon kövessék, segítsék.

Az ötlet tehát az volt, hogy ilyen gyerekek mellé egy-egy felnőtt rendszeresen odaüljön, kicsit elbeszélgessen vele, megkérdezze, hogy mi történt az iskolában, és segítsen neki a tanulásban.

Nagy öröm látni a csillogó szemeket, ahogyan ezek a gyerekek várnak bennünket.

Két év távlatából merem határozot- tan állítani, hogy az ötlet jó. Nagy öröm látni a csillogó szemeket, ahogyan ezek a gyerekek várnak bennünket. Élvezet velük dolgozni, hiszen egészen más jellegű – tulajdonképpen sokkal hatékonyabb – munkát tudunk ve- lük végezni egyénileg, mint ami az osztályban elérhető, ahol sokan vannak. Itt ugyanis ők a főszereplők, ők a középpont, valaki csak rájuk figyel. Az egyéni foglalkozás pedig visszahat az osztályban végzett munkára is. A tanítónők egybehangzó véleménye szerint látszik a gyerekeken a fejlődés.

Bár az iskolában fejlesztő pedagógus is dolgozik, aki egyébként nagyszerű szakember és nagyon szereti a gye-

reket, a mi munkánk egy kicsit más. Számunkra ugyanis ez nem foglalkozás, hanem szeretetszolgálat. Nagyon fontosnak tartjuk, hogy mind a tanító- nőkkal, mind a fejlesztő pedagógussal együttműködjünk. Végül is a célunk közös: a gyerekeket felkészíteni arra, hogy megtalálják az útjukat, később az életben megállják a helyüket. Ehhez pedig

nagyon fontos a tudás megszerzése, ami sokkal könnyebben lehetséges úgy, ha megszerettetjük velük a tanulást. Siker- élményekhez juttatjuk őket, és segítünk nekik felismerni, hogy a tanulás által ki- tágul számukra a világ.

Tudjuk, hogy amit teszünk, az csepp a tengerben. De hisszük, hogy minden csepp számít.

A probléma, mint probléma

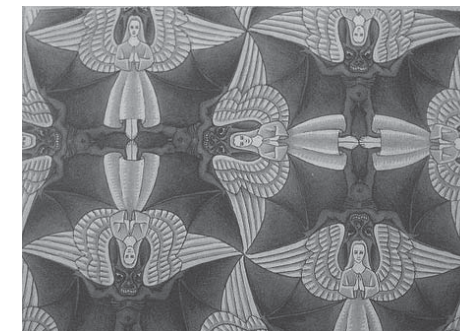
*„Akinek nincs problémája,
az vagy angyal, vagy
az ördöggel cimborál.”*

Robert de Niro egyik filmjében hangzik el a mondat: az ember vagy előidézi a problémákat, vagy megoldja azokat, ellenkező esetben csak egyszerű tereptárgy.

Egy igazgató így jelölte meg munkatársai előtt a jövő feladatait: problémákat fogunk azonosítani és megoldani...

Sokszor érezzük úgy mi is, hogy másból sem áll az életünk. A gondok, nehézségek, mint megannyi felhő takarják el az öröm napsugarát.

Emberi hozzáállásunk szerint magunk akarunk úrrá lenni minden felmerülő nehézségen. Nem engedjük közel a Jóistent a megoldáshoz. Minél gyorsabban igyekszünk elhárítani az akadályokat. Szeretnénk szétzavarni a felhőket, de ha eggyel sikeresen meg is birkóztunk, rögtön egy másikkal találjuk szemben magunkat.

Tilmann atya egyszer egy problémával Kentenich atyához fordult. A válasz így szólt: nem kell a problémát rögtön megoldani.

Az az ember, aki minden gondját ön- maga, önerőből akarja megoldani, nem engedi be a Jóisten segítő kegyelmét az életébe.

Egy házasságtörésen ért asszonyt vittek Jézushoz, és várták, hogy mit szól a megoldhatatlan problémára. Ha elítéli, bevádolják a rómaiaknál, ha felmenti, a mózesi törvény ellen vét. Jézus pedig nem sietett a válasszal; ujjával írogatott a porba, aztán talán föl sem nézve, mint

egy mellékesen azt mondta: „az vesse rá az első követ, aki büntelen közületek...” Eközben a Jóisten kegyelme munkálkodott az emberi szívekben, fölébresztette a lelkiismeret szavát, és mindenki csendben eloldalgott.

Van, hogy elég, ha időt hagyunk, más-kor egy találó mondat kell. A problémák mögött engedjük a Jóisten kegyelmét működni! A felhőkön át a kegyelem napja ki tud sütni úgy is, ha a felhőket valami szél egy kicsit félrefújja. Nem mindig szűnnek meg a gondok egy csapásra, de a kegyelem erőt és segítséget ad!

Ha leírjuk egy darab papírra nyomasztó terheinket és a szentélyünkben álló korszóba bedobjuk, az Anya gondoskodik rólunk! Egy ismerős család autójának motorhibája volt, a szerelő szerint néhány százezer forint a javítás... A családtagok elmondtak egy rózsafüzért, és a hibás alkatrész újra működött. Természetesen hamarosan ismét lerobbant a kocsí valami kevésbé komplikált hibával, mert az sem jó, ha túlságosan elkényelmesedünk.

Csináljunk a problémából feladatot! Mióta gyerekeink lassan felnövekednek,

törekszünk arra, hogy mindenkinek legyen valami saját feladata. Legjobban akkor szokott működni, ha listát írunk, és kifüggesztjük valahol a konyhában, no meg, ha nem felejtjük el megdicsérni, esetleg jutalmazni azt, aki a munkát elvégezte.

Hagyjuk érne a dolgokat. Egy barátunk sokat vívódott, hogy két futóverseny közül melyikre menjen. Neki ez komoly kérdés, mert négy gyermek mellett nagy ajándék, ha az ember egy egész napot a hobbijának szentelhet. Éppen ezért nagyon fontos volt neki, hogy jól döntsön a két futás között, de nem tudott dönteni. Addig-addig, míg az egyik versenyt törölték. Így minden megoldódott. Visszatekintve már értelmetlennek tűnt a sok vívódás, aggodalom.

Beszéljük át kettesben: társunk meghallgat, és ez erősíti az egységünket. Lehet, hogy már maga az elmondás elegendő ahhoz, hogy eszünkbe jusson a megoldás, lehet, hogy a társunk mond vagy kérdez valami találót.

Gyűjtsük az örömteli, vidám dolgokat, hogy ne a borús, nyomasztó dolgok foglalkoztassanak. Egyik nap félretettük a másnapi fölkészülést és a hazahozott munkákat, hogy a gyermekünk jelmezét megvarrjuk. Az ő öröme miránk is átragadt, és valahogy a mi holnapunk is elrendeződött.

A legfontosabb, hogy hagyjunk időt és lehetőséget, hogy az Atya szerető kegyelme működni tudjon életünkben. Jól tesszük, ha társunkkal együtt minden nap megtaláljuk azt a napsugarat, amihez csak egy kicsit kell félrehúzni a gondok vastag felhőjét!

A jó emberek az életet szolgálják? Aki az életet szolgálja, az jó ember?

Egy vagy két hete, az idősebbik fiammal, Benedicctel egy, az úton heverő emberbe botlottunk. Mivel Benedict biciklivel volt, Ő ért oda először. Csak együttes erővel sikerült a férfit talpra állítanunk. Valaki az út másik oldaláról nézett bennünket, miközben továbbment. Amikor a férfit sikerült felsegítenünk, Benedict felugrott a bicajára és elviharzott oda, ahova indult – bevásárolni. Egy asszony is figyelt bennünket az ablakából. Ő leszólt, hogy adjak vizet a férfinak. Az artézi kút mintegy száz méternyire volt tőlünk. Láttam, hogy a nő az ablakból csak jó tanácsot akar adni, segítséget

nem. Így azután meg sem kértem, hogy inkább jöjjön le és segítsen, vagy adjon le egy pohár vizet. Nincs értelme egy veszekedést kezdeni vele. Senki nincs a közelben, akire át tudnám ruházni a felelősséget, vagy akivel azt meg tudnám osztani. Igyekeznem kellett, mert útban voltam az iskolába, hogy felvegyem a kisebbik fiamat. A telefonomat otthon felejtettem, így telefonon sem tudtam segítséget hívni. A lábra állított férfit nem lehetett elengedni, mert ismét eldőlt volna. Most a lelkiismeretemről kell tanácsot kérnem, hogy milyen messzire kell mennem a segítségnyújtásban. A megsegített férfi holt részeg. Kérde-

zem: hova igyekszik? „A testvérem itt lakik” – válaszolja.

Javaslom, hogy elkísérem. Először megpróbál lerázni, de azután, amikor látja, hogy nem erőszakoskodom, csak azt kérdezi, hogy nem okoz-e számomra nehézséget? Mondom, hogy nem, miközben azon gondolkodom, hogy időben odaérek-e majd az iskolába? Ahogy elindulunk, nyilvánvalóvá válik, hogy fogalma sincs, hogy hol van,

A férfi rám néz, és azt kéri, hogy ne haragudjak rá. Nem haragszom, csak nem tudom, mit tegyek vele.

vagy hogy hova kellenne mennie. A férfi rám néz, és azt kéri, hogy ne haragudjak rá. Nem haragszom, csak nem tudom, mit tegyek vele. Elgondolkodtat, hogy szegyélli, milyen állapotban van. Nem

úgy, mint egy felnőtt, inkább, mint egy kisgyermek, aki fél a letolástól.

Sikerül egy padra, az árnyékban leültetnem. Visszarohanok a kúthoz, megtöltök egy nálam lévő üres üveget. Meglehetősen nehezen, de iszik az üveg tartalmából. Ahogy nézem, azon gondolkodom, most mit kellene tennem? Ő nem tudja elmagyarázni, hova kell mennie, én pedig nem tudok segítséget szerezni. Ahogy ott ül, mondom, pihenjen kicsit. Elmagyarázom, hogy elmegyek, elhozom a kisfiam az iskolából, azután húsz perc múlva, visszafelé jövet, hazakísérjük. Azt remélem, hogy a közbeeső időben kijózanodik annyira, hogy sike-

rül megtudni tőle, hova igyekeznek. Kérdezem, hogy megértett-e, és hogy meg fog-e várni? Csak néz, és azt mondja: – Maga egy jó ember.

Az ellenkező gépezetem szokásból, és a jól beidegződött megalázkodásból majdnem beindul. Annyi értelme lett volna ezt a kérdést most megvitatni, mint egy három éves gyereknek azt mondani, hogy ne nevezze anyukáját a világ legjobb mamájának csak azért, mert adott neki egy csokit.

Ennek ellenére a kérdés valóban érdekes. Jó ember vagyok? Lehet, hogy a mellettünk elsétálókhoz, az ablakból lenézőkhöz képest jó vagyok. De Teréz Anyához viszonyítva, aki az utcákról szedte össze a magukra hagyottakat, otthont adott nekik, és az életét a szolgálatukba állította? Hozzá képest, amit én tettem, az nem több, mint normális elvárás, amit nem is lenne szabad különlegesnek tekinteni.

Nézem, és azon gondolkodom, hogy valóban megvár-e majd? Látom,

hogy könnyek szöknek a szemébe. Azt ismételve: „Maga egy nagyon, nagyon jó ember”. Egy pillanatig azt kívánom, bárcsak a férjem hallaná ezt! Azután elvettem ezt a gondolatmenetet. Ez jó veszekedési téma lenne. Azon veszekedni, hogy jó vagyok-e vagy sem? Olyan valaki vagyok, aki embereket szolgál, vagy egy kemény valaki, aki a hozzá valóban közeliéket letolja. Gondolom, ez relatív, csak nézőpont kérdése.

Kényelmetlenül érzem magam. A férfi könnyei sokkal inkább ráébresztenek gonoszságomra, mint bármiféle jóságra. Ismét megkérdezem: Megvár? Csak azt ismételve: „Maga egy jó ember”. „Nem lehetnék én mindig jó, olyan, aki mindig jót cselekszik?” – teszem fel magamban a kérdést.

Boldogan elrohanok, hogy sikerült valami időt nyernem. Reménykedem, hogy közben kijózanodik, és nekem lesz arra időm, hogy kitaláljam, hogyan vagy hova vigyem el az utcáról.

Azon gondolkodom, hogy van-e egyáltalán valaki, aki állandóan jónak nevezhetné magát. És mi lenne a kritérium? Mi lenne a jóság mértékegysége, amivel mérni lehetne? Mérjük magunkat Jézushoz – ez biztos jó összehasonlítási alap lenne! Vagy mégsem?

Nézzük a gazdag fiú történetét, aki azt szeretné megtudni, mit kellene tennie ahhoz, hogy bejusson a Mennyországba. Jézust 'Jó Mesternek' nevezi. És mi Jézus válasza? Visszakérdez: miért nevezel engem jónak? Csak az Isten jó. Elgondolkoztató! Jézus a megtestesült Isten, és nem akarja, hogy jónak nevezék. Ezt a jelzőt az Atyaistennek, minden jó eredetének akarja fenntartani.

És mit csinálunk mi? Magunkat és másokat állandóan jónak és rossznak nevezük. Természetesen magunkat gyakrabban hívjuk jónak, mint rossznak és másokat rossznak, mint jónak. És mi a mi mértékegységünk? Megszoktuk a relatív mértékegységet. Nem Istenhez vagy Jézushoz, hanem másokhoz viszonyítva. Ha valami rosszat teszünk, azt mindig meg tudjuk magyarázni. Mindig és mindent, amíg fedhetetlenek – jó emberek nem leszünk.

Kisebbit fiammal visszaérek arra a helyre, ahol a férfit hagytam. A férfi elment. Magával vitte a vizet. Lehet, hogy magától ment tovább, lehet, hogy valaki segített neki. Nem tudom. Azért imádkozom, hogy ne csússzon ki Isten kezéből, és én sem. Mindannyian úton vagyunk. Nem mint jó vagy rossz emberek, hanem mint zarándokok, útban hazafelé.

(Lázár Sonja)

A korsó ereje

Nagybőjt kezdetén kápolnánkban kihelyeztünk egy korsót előtte egy felirattal: Mit ajándékozok Jézusnak? Örömök, nehézségek, fájdalmak, kérések.

Nagy örömmel láttuk, hogy mennyien élnek ezzel a lehetőséggel, „használsz a korsót”. A vasárnapi szentmisén a felajánlásokkor mindig egy édesapa viszi ki az oltár elé odaajándékozva a Jóistennek a benne levő szándékokat.

Egyszer valaki megkérdezte: Felajánlhatom a derékfájásomat?

Persze – mondtam. – És kérhetek is érte valamit?

Ha szeretnél igen, de csak „úgy” is odaajándékozhatod a fájdalmadat, nehézségedet.

Máskor valaki azt mesélte, hogy este szeretett volna szentmisére menni, mégis a kápolnánkba jött, (ott vasárnap csak reggel van szentmise) hogy „bedobhasa” a lányát a korsóba.

Egy kisiskolás lányka is hosszan elmerülve rajzolt és írt a kikészített papírra, látszott rajta, hogy komoly közlendője van.

Ez a korsó sokakat megindított. Mindannyiunknak vannak gondolatai, féltelmei, örömei, de talán meg sem fogalmazzuk, csak gyűjtögetjük magunkban. És akkor egy korsó, egy kis papír és egy toll „csodát tud tenni”. Persze ezek csak eszközök, a csodát Jézus teszi.

Végiggondoljuk, megfogalmazzuk, leírjuk és odaadjuk. És máris könnyebb, mert immár ott van az Oltárnál, és onnan egyenes út vezet Mennyei Atyánkhoz.

Amikor „kell”

Eszembe jut a tavalyi nyarunk, ez persze nem az én ügyem, hanem kettőnké, illetve az egész család együtt élte végig. Építkeztünk, a tetőteret építettük be, mert megkaptuk a hírt, hogy visszavonják a szocpol támogatást, és hát nekünk jelentős összeg járt volna. Így hát hipp-hopp beépítettük a házunk tetőterét. Csak az volt a nehéztés, hogy mindeközben a feleségem várta a negyedik gyermekünket. Gyakorlatilag aznap született meg, amikor befejeződött az építkezés. Mellesleg én a doktori disszertációm végső változatát írtam, amikor a malteros vödrök között sikerült végre eljutnom a számítógéphez. Ez olyan agyament dolognak tűnt! Ha az ember gyermeket vár, akkor az legyen neki a fontos, ne építkezzen, ne írjon disszertációt. De most másképp nem lehetett! Azt tapasztaltuk meg, hogy ezt most így kell csinálni. És ez a meggyőződésünk nem a saját ötletünkből jött. Szinte nap mint nap megtapasztaltuk, hogy ezen a munkán áldás van. Ez nem azt jelentette, hogy nem kell elvégezni a munkát. Töltögettük mi szorgalmasan a korszókat, nem is hatnak tűnt, sokkal inkább hatvannak! Nap mint nap töltögettük vízzel. De megtelt: kaptunk elég erőt hozzá, volt elég vizünk a kútban. Minden meg tudott valósulni. Ez azért volt nekünk nagyon fontos élmény, mert tulajdonképpen azt tapasztaltuk meg, hogy nem a mi

erőnkön múlik. Nekünk bele kell adni a vizünket, de ha azon áldás van, akkor az elegendő is lesz. Azt nem gondoltuk volna, hogy a mi erőnk ehhez elég lehet. A kapcsolatunk is erősödött: együtt tudtuk csinálni. Azt hiszem, még jobban tiszteljük egymást azóta. Sok baráti segítséget is kaptunk. Megtapasztalhattuk, hogy az Isten kezében vagyunk. Ami azt jelentette konkrétan, hogy nem a nehézségeket veszi el Isten, hanem a megoldásokban segít. Így leszünk mi is erősebbek. Így erősödik meg a hitünk is. A nehézségek nagyon fontos részei az életünknek, főleg, ha van bennünk elég bizalom.

Izsák

Izsák fiatal volt, fűrge lábú, gyorsan elszaladhatott volna Ábrahám elől. De nem tette, hagyta magát megkötnözi. Ellenállás nélkül. Hogy tudta mindezt ilyen békésen túrni?

Úgy, hogy teljesen ráhagyatkozott az atyjára.

És Ábrahám hogy volt képes ilyen nyugalommal lenni? Arcán mély fájdalom látható, de az Atya iránti szeretete és bizalma erősebb volt. Ábrahám vakon bízott az Atyában, mint egy gyermek. Ezért tudott Izsák is bízni benne, mert atyján keresztül megérezte az igazi gyermekséget.

Úgy szeretnék én is ilyen bizalommal a szívemben élni! Ezzel a teljes ráhagyatkozással, történjen bármi. De sokszor nem megy. Pl. Amikor az egyik nagy gyerekünk teljesen „idegené” lesz, ellenséget lát bennem, kifordul önmagából, viselkedése érthetetlen és fájdalmas. Vagy a másik, amikor a hitét nem gyakorolja, és elfordul az Egyháztól. Ilyenkor az ember „csak” imádkozhat, és türelemmel kell vár-

nia, hogy a „jóság” gyümölcse beérjen bennük.

Egyedül csakis az Atya szerető irgalmára számíthatunk! De ez nagyon nehéz, mert közben jönnek a kísértések, és az ember kétségbeesik, félelem fogja el, hogy mi lesz, ha mégsem...

Tudom, hogy a Jóisten minket a nagy gyerekeinken keresztül formál, méret meg igazán. Mennyire erős a hitünk, a bizalmunk és a szeretetünk?

Beleszerettünk a feladatba

Manapság mikor olyan sok házasság kerül válságba és családok esnek szét, hálát adunk a Mennyei Atyánknak, hogy bennünket eddig komoly krízisek elkerültek.

Baráti és rokoni környezetünkben

döbben és tehetetlenül nézzük, hogy sok évi látszólag jó házasságok esnek szét mikor a gyerekek már viszonylag felnőttek. Viccesen jegyezte meg a férjem egyszer, hogy „nekünk is nagyon kellene egymást szeretnünk, ha még mindig csak három gyermekünk lenne”.

Még ma is a fülemben cseng és elgondolkodtat ez a mondat. Valóban megkönnyíti helyzetünket, hogy folyamatosan vannak kicsi és még kisebb gyermekeink?

Naponta hálát adunk értük és gyönyörködünk bennük. De azért azt mondjuk „Milyen aranyosak... amikor alszanak.”

Annak idején mi sem gondoltuk, hogy ilyen népes család leszünk. Egyik nap régi ismerőseinkkel beszélgetve elhűlve hallottuk, hogy valamikor régen három gyermekes szülőként azt fogalmaztuk meg, hogy ez a gyerekszám már eléri a képességeink határát és valószínűleg nem is lesz több. Valóban ilyen kishitűek voltunk?

Magunk erejére támaszkodva tényleg nem is akarhattunk többet. A három gyerek jó édesanyjának, édesapjának lenni volt a legfontosabb szerep és minden képességünket igénybe is vette, minden időnket ki is töltötte.

Valóban sokszor kerestük a kérdésre a választ, vajon hány gyerekünk legyen,

lesz-e még? Már a negyedikről úgy tekintettünk minden várandósságra, talán ez az utolsó. Szülőszobára már úgy sem akartunk kerülni többet. Örültünk és ajándékként fogadtunk minden újabb gyermeket. Egyre inkább megajándékozottunk érezve magunkat. Ma már hálát adunk, hogy mindig megtisztelt minket a Jó Isten és mert ránk bízni még egy életet.

Több nagycsaládos barátunknál megtapasztaltuk, hogy a kisgyerekek a vidámságot, az örömet, az életet... és csak nagyon sokadikként a gondot jelentik. Kincsre leltünk ebben és gazdagságunkat jelentik gyermekeink.

Házasságunkat is megújították, megszilárdították az újabb és újabb családtagok. Nálunk talán azért van ez így, mert küzdelmes minden napunk. Minden egymásra szánt percért meg kell harcolnunk, terveznünk kell a közös meghitt alkalmakat. Értékelni is jobban tudjuk az egymással eltöltött időt.

Amíg egy-két kisgyerekünk volt addig úgy gondoltuk, csak azt a pár évet kell kibírni amíg kicsik, aztán egymáséi lehetünk házasságunk hátralevő éveiben.

A Szűzanya megtanított minket arra, hogy ez a kettő egy időben is lejátszódhat. Kis gyerekek mellett is meg kell találnunk az egymáshoz vezető utat, ápolnunk kell kapcsolatunkat. Amióta így élünk nem kérdezzetjük magunktól folyton lesz-e még, kell-e még.

Boldogan neveltünk össze, mikor a gyerekek az egyik nap a kertből így szaladtak be: „Anyá, apa, a házunkra szállt egy gólya!”

Az esti szürkületben csodálkozva néztük a madarat. A Jó Isten már tud valamit?

Vasárnap délután

Vasárnap délután van. Csendes, nyugodt, békés vasárnap délután. Ebéden már túl, koszos tányérok még az asztalon, de mosogatni most nincs kedvem. Valami mást kellene csinálni... de mit? Valami olyat, ami illik ehhez a nyugalomhoz, ami most körülvesz. De mi legyen az?

Járnak a fejemben a gondolatok... „be kéne rakni még egy adag mosást... nem, most nem házimunkázni akarok... valami ünnepibbet.... ünnepet érzek... Olvassak?... Olyan rég vettem a kezembe könyvet... A hétköznapiak mindig csak szaladnak, mi pedig utánuk... Jó gondolat, olvasni fogok!”

Odalépek a könyvespolchoz. Kutatok a szememmel, mit emeljek le? Mi az, ami megragad? Mindig így vagyok a könyvespolccal. A könyveket is „meg kell szelídíteni”. Meg kell találni azt, amelyiknek a legtöbb kedve van hozzám, és nekem is hozzá. Ilyen szemmel kutatok, de egyik sem ragad meg. Többedszer futom végig a sorokat, hátha... de nem.

„Lehet, hogy kettesben kellene valamivel elfoglalni magunkat?... lehet... bár úgy látom, jól elvan, Ő is olvas. Nem is biztos, hogy meg kellene zavarnom Őt... de mégiscsak jó lenne együtt csinálni valamit.” Kicsit figyelem Őt, az arcát, próbálok rájönni, érez-e valamit ebből az „ünnepből”, ami most bennem van, de látszólag nem. „Most akkor mi legyen? Se

a könyvek, sem ő? A közös filmnézést esetleg felvethetném.... Nem. Valami mást kéne... nicsak... mintha... mintha ott... ott ágaskodna egy pici vékony zöldkergű könyvecske a 3. polcon. Jól ismerem már a formáját is. Amikor együtt jártunk, gyakran olvastunk belőle közösen, aztán meg beszélgettünk arról, amit olvastunk, és mindig olyan jó, egymásra figyelős beszélgetések alakultak ki belőle! Ez a megoldás!!!”

Leemelem a polcra, odafekszem mellé az ágyra... kinyitjuk... kikeresünk belőle egy részt és elkezdjük olvasni. Minden szó mentén árad valami friss, valami üde. Érezzük, hogy Isten velünk van, bevonja a Szűzanyát is közénk, és beszélgetünk... beszélgetünk... beszélgetünk... felkerekedünk, elmegyünk sétálni, felmegyünk a várba, és isszuk magunkba az egyre sötétedő őszi délutánt, az embereket, a várost, a harangzúgást... egymást... Istent.

BB

Miért nem bíznak bennem? Miért nem élhetem felnőttként a saját életemet? Egyetemre járok, munkahelyem van, saját baráti köröm. Kicsi vagyok és nagy. Gyerek és felnőtt.

Jézus nagynak látta tanítványait. Elküldte őket, kettesével: Menjetek!... Hatalmat adtam nektek...! Aztán, amikor visszatérnek, milyen érdekes, hogy ez a hálaadás hangzik el: ...mert elrejtetted ezeket a bölcsék és okosak elől, és a kisdedeknek jelentetted ki.

Bízom Benned!

Bizalmi légkörben jó élni. Ott jó élni, ahol lehetsz kicsi és gyenge is. Emellett – ezzel együtt – akár ennek ellenére –

ha nagynak látnak, ha hisznek a Benned lévő jóban, jóvá válsz.

Amikor Karol Wojtyła-t, a lengyel érseket figyelmeztették barátai: lusta és felelőtlen, de mindenképpen méltatlan személyt bízott meg valami fontos és határidős munkával, azt felelte: „Tudom, hogy kockázatos volt rábízni. De hiszen ő maga ígerte meg nekem, hogy megváltozik. És mert hiszek neki, igyekezni fog. Higgyétek el, a bizalom a legnagyobb hajtóerő. Akihez előítélet nélkül közeledem, azt megnyertem. Ha nagy is a bizonytalansági tényező az ilyen eljárásban, nekem bevált.”

(Reményi J. Nicodem: *Mi a titka?*)

Úgy szeretném mindennap hallani:

Bízom Benned!

Anyától: Bízom, Benned, hogy sikerülni fog a vizsgád!

Apától: Bízom Benned, hogy nem töröd össze az autóm...!

Barátomtól: Bízom Benned, hogy megtartod a titkomat!

Főnökömtől: Bízom Benned, hogy végzel a határidős munkával.

Kedvesemtől: Bízom Benned, hogy megőrzöd a tisztaságodat!

Szeretném mindennap meghallani Istentől: Bízom Benned! Szeretlek!

Megerősítést kaptam

Egy tavalyi novemberi estén kezdődött... vagy még korábban? Kapcsolatom a női lelki napokkal...

Családcsoportunk egy tiszteletre méltó anyukája egyik őszi találkozásunk alkalmával mosolyogva közölte velünk, jelenlévő édesanyákkal, hogy november 5-ét mindenképp jelöljük be a naptárunkban. Jön Gertrúd Evanzin nővér a Szent Család Óvodába!

A helyszín – telitalat – hallatán is melegség járta át szívemet. Kislánykáim óvodája ugyanis értékrendjével, az ezt közvetítő

előadásokkal, lelkigyakorlatokkal, plusz programokkal mintha missziót teljesítené. Missziót, mely növel(het)i a családok szeretetből fakadó erejét.

Gertrud Evanzin nővérnek is küldetése van. Ragyogása megigéz, jól esik rátekinteni.

Kis családunk heti zakatolásából nov. 5-e, péntek egy megnyugtatóan biztos ponttá vált. Már előre elteltem örömmel, hogy „kimenőt” kapok férjemtől, izgalommal és várakozással, hogy megyek találkozni a Nővérrrel és a megígért témával. Vágytam hallani gondolatait.

A lelki napoknak áldott előzményei vannak. Az előadás anyagát lelkiismeretes fordítók ésszerűségéből és kényeztetésképp ezen napra igyekeznek évről-évre könyvecske formájában eljuttatni hozzánk. Ők maguk is, legtöbbször fő

és egyéb teendőik mellett heteken-hónapokon át szorgoskodnak azért, hogy a Nővér gondolatait ne csak halljuk, hanem olvashassuk is. Kitartó, áldozatos munkájuknak az eredménye idén is ott várt minket az asztalon, immár varázsképes borítóval.

A résztvevők részéről is nagy érdeklődés, szervezkedés előzi meg ezen alkalmakat. Tavaly novemberi emlékeimből felködlik egy vidám, mikrobuszos egerszegi csapat, mely az akkori lelki nap helyszínéül választott Gyenesdiásra robbogott. Idén a Balaton

környékiek jutottak el hasonló módon hozzánk, a zalai megyeszékhelyre.

Az óvoda egybenyitott terme megtelt különböző korú, hajú, színezetű, rajzolatú „Máriákkal”, „Erzsébetekkel”, „Mártákkal”, Évákkal”, „Mária Magdolnákkal”.

Hívtak minket... és jöttünk.

Különös érzés ennyi nő, asszony, édesanya között lenni – férfiak, férjek, édesapák jelenléte nélkül. Igazából lehetetlen őket otthon hagyni, el nem hozni lelkünkben és témánkban. Egyformán értékes, de más. Nő és férfi – a kiegészítésben rejlő erő – hordoztuk őket.

A nyitó, ráhangolódozó ima, ének után pillantásomat próbáltam összekötni Gertrúd nővérral és megszünt létezni testem (lábam, hátam) visszhangja. Kentenich atya mondataival úgy érez-

tem, beleugrottunk a mély vízbe. „Isten bölcsessége az emberről alkotott teljes elképzelését nem egy emberbe oltotta bele, hanem kettőbe. S e kettőnek ki kell egészítenie egymást. Ezért léteznek azok a mágnesez erővonalak, amelyek férfi és nő között oda-vissza futnak, ezért létezik az az erős, nemes törekvés, hogy a két nem kiegészítse egymást. Fel-tételezniük kell egymást, vágyakozniuk kell egymásra. A különbségeket Isten ültette a két nembe. Ezért vonzzák anynyira egymást.”

Egy-egy mondatnál, idézetnél elidőztem, újabb és újabb gondolati fonalat kezdtem felgömbölyíteni, míg egyszer csak kacagás térített magamhoz (viszsa). Gertrúd nővér – hogy, hogy nem – folyosóról és mosógépről beszélt. A férfi és női természet, gondolkodás hasonlataként. Egyszeriben helyére került sok-sok kirakós darab családi életképeinkből... Megnyugodtam.

Egy okos svájci házaspár néven nevezte ezt az alapvető különbözőséget,

és ezt a megtapasztalásukat át tudták adni nekünk. Találól! A nő főleg csak így, mosógépszerűen tudja betölteni a rá osztott feladatokat... Isten fején találta ismét a szöveget.

S az út... A férfinak többnyire a megérkezés a cél. A nőnek maga az út, az úton levés, az utazás. Hiszen előtte és utána szolgál. Az út számára már a megérdemelt, oldott pihenéssé válhat(na).

S a kincsek! A ház mélyén lévő, melyek varázslatossá teszik a legegyszerűbb viskót is. Milyen áldott, megszentelt egy kapcsolat, ha a benne lévő érzik, értik ezt a titkot... és meg tudják becsülni, őrizni.

Mitől érzi magát a nő értékesnek – s megbecsültnek a férfi?

Ki ültet? Kinek a lételeme az alkotás, az állandó ténykedés? Ki keresi a támaszt inkább kívül, s próbál egy nála hatalmasabbba kapaszkodni? Szerethető-e, tisztelhető-e, ha néha sebezhetővé, védtelenné válik? Igen!

Amikor a nővér megérkezett e kaleidoszkópszerű részhez, bizonyossá vált számomra, hogy a témával mélyebben kell megismerkednem.

Otthonunk rejtekében, az alvó gyermekeim után fennakadt csendben belemerülhettem a kapcsolatok Isten alkotta csodálatos szövevényébe.

Miután leoltottam a villanyt, a sötétben is az járt a fejemben: újabb megerősítést kaptam. Milyen felemelő menedéknek, otthonnak = Anyának és Apapáztornak, Apakirálynak lenni. De szép küldetés gyermekeink életében jelen lenni és érzékelhetővé tenni számukra nap mint nap az igyekezetet a megbotcsátó és mégis-szeretetre!

Út az életre...

A férfiak életében is vannak „nehéz napok”, különösen ötven felé; napok, amikor semmi sem jó, még a jó sem az. Az asszony hibái, a gyerekek sutaságai százszorosra nagyítva, a kutya, a macska, a szomszéd, hogy a politikai-társadalmi folyamatokról ne is beszéljünk! Aztán „ment-e előbbre a világ”? Ha körülnézek, látok-e javulást, fejlődést? És mit tettem le én az asztalra? Semmit! Semmi sem jó ezen a világon, ebben a családban, ebben a házasságban... Hiszen tudtam én előre, hogy ez lesz! Hiábavalóság, minden csak hiábavalóság!

Ezt az érzést persze ki is nyilvánítom a környezetemmel szemben, mindenre van egy gyilkos, fölényes, „szellemes” bon mot. Mindez persze messze nem elég, hiszen mindeközben tudom, érzem, mennyire gonosz vagyok, mennyi fájdalmat okozok a körülöttem élőknek, és ez fáj, ez még jobban fáj, mint a világ – furdal ugyanis a lelkiismeret, de mégsem tehetek ellene semmit: hiszen oly sok mindenben igazam van (vagy mégsem?)... Csak már azért is! Igenis, jogom van hozzá, hogy rossz legyen a kedvem, hogy egyszer valaki (én) megmondja a tutit!

A sötét gondolatok így keringenek körbe-körbe, egymást erősítve, egyre mélyebbre húzva-süllyesztve, lefelé egy szörnyű, halálos örvénybe, néha napokon keresztül. Jóllehet megrémít az alattam tátongó fekete mélység, mégisincs

visszaút. A depresszió félelmetesen komoly csapda: maga a halál. Vajon ki ment ki engem ebből a halált hozó örvényből? Vagy ahogy a Házaspárok útja hetedik állomásának (Az emberélet útjának felén) kérdése fogalmaz: „mi ad erőt válságok idején”?

Az erőt a szabaduláshoz a mennyei Atya irgalmas szeretete adja. Ő az, aki rám néz, és azt mondja: tudom, hogy gonosz és romlott vagy, mégis gyere, fűrd meg, tisztulj meg napom fényében!

Hogy honnan tudom mindezt, honnan ismerem az Atya végtelen irgalmas szeretetét? Az életemben számtalanszor megtapasztaltam, hogy a követői, va-

gyis a feleségem, a gyerekeim, a családom tagjai, a barátok közvetítik felém. Látom ugyanis a feleségem, amint végtelen türelemmel, némán viseli gonosz megjegyzéseim tuskéit, nem szól, csak csendben szenved, nemcsak tőlem, hanem értem is, nem hagyja, hogy a rossz hangulat rá is átragadjon (ó, pedig hogy mennyire tud az ragadni!) – mert szeret! Úgy, ahogy a mennyei Atya, folyamatosan, rendületlenül, fogcsikorgatva, csak azért is... és ez a szeretet egy ponton aztán kötélle válik számomra, a mo-

csárban kapálódzónak, kötélle, amelybe belekapaszkodhatok, és kirángathatom magam a mocsárból a szárazföldre, a halálból az életre, önmagam rabságából a másokért élés szabadságára...

Valahányszor átélem/átéljük ezt, valahányszor megtapasztalom, hogy feleségem ilyen módon a mennyei Atya szeretetét közvetíti felém, újra és újra megállapítom, hogy a feleségem az életet szolgálja (és védi). A szentségi házasságban ekképpen is „életet adunk, életet kapunk” (Házaspárok útja, 3. állomás).

Királyi nász

A munkahelyen hosszú asztalok állnak sorban, mindegyiken számítógé-

pek: egymás mellett ülünk egy-egy gondosan kikaportozott asztrészelnél, mindegyikünk előtt billentyűzet meg képernyő, és bősen dolgozunk a nagy Projekten.

Az egyik kollégánál gondol egyet, és felmegy a CNN honlapjára. A dolog

nem teljesen szabályos, de most elnézik, hiszen péntek és királyi nász napja van ma. Hamarosan a fél iroda odasereglik a kollégánál képernyőjéhez, és lelkendező kiáltások kíséretében bámulja Vilmos herceg és Kate Middleton esküvőjét... Tudom, ebben a percben, ezekben az órákban milliók teszik ugyanezt otthonukban és a munkahelyükön.

Honnan ez az óriási érdeklődés a királyi nász iránt? – kérdezem magamtól. Miért csüggünk olyan odaadó csodálattal a hercegi páron, akik most mondják ki egymásnak, egymásra a nagy igent? Úgy érzem, nagyon mélyről fakad ez a vágy bennünk, hogy elmerüljünk a (most éppen a londoni) pompázatos álmvilágban, és részesedjünk belőle. Talán szeretnénk egy pillanatra mi is herceg és hercegnő lenni! De hiszen azok vagyunk, azoknak kell lennünk! – folytatom a gondolatmenetet. Hiszen

valójában minden esküvő „királyi” (kell, hogy legyen). Minden esküvőn el kell jönnie a pillanatnak, amikor a menyasszony hercegnőnek, a vőlegény meg hercegnek érzi magát! Talán így is van ez minden esküvőn! Persze utána valahogy belefásulunk: lekerül a korona a hercegről és a hercegnőről, sőt gyakran az egykori királyfi helyett már csak a „felcserélt” koldust látjuk a társunkban...

Talán épp mi, koldussá vált egykori fenéségek próbáljuk most, ezen a napon, a királyi nász napján, visszavarázsolni magunkat – ha csak virtuálisan is – ebbe a valaha boldog állapotba, egy pillanatra, a londoni nászt szemlélve a képernyőn!? Fájdalmasan emlékezünk vissza arra az időre, amikor még hercegek/hercegnők voltunk a társunk szemében!

Másrészt viszont könnyebb is meghatódni a hercegi pár távoli frigyén, mint királyi udvartartást teremteni, királyként és királynőként élni a való életben – a saját otthonunkban; mint odafordulni a társunkhoz, rámosolyogni, és azt mondani neki: hercegnőm/hercegem! És ami még nehezebb, mindennap újra és újra megtenni ezt! Szörnyű belegondolni, hogy

legalábbis a londoni nászt övező óriási érdeklődés alapján ítélve, milliók érzik úgy az egész világon, hogy a boldogtalan valóságból – ha csak egy pillanatra is – Vilmos és Katalin hercegi frigyének földöntúli, káprázatos csillogásába kell menekülniük!

Ilyen gondolatokkal hagyom ott a társaságot, hogy megébedeljek. Amikor visszatérek, a celebráns éppen prédikál a West-

minster apátságban – meglepődve hallok szavait: „Every wedding is a royal one!” (Minden esküvő királyi!). Most, hogy ez így püspöki szózatként is elhangzott, ez már nem elmélkedés, nem pusztá elme gyakorlat, hanem jel! Isteni jel, felszólítás: talán ma sem késő még „megkoronáznom” gyengéd, szerelmes szavakkal a társamat...

Minden esküvő királyi! Most, hogy ez így püspöki szózatként is elhangzott, ez már nem elmélkedés... hanem jel!

Az élet védtelensége és a gyermeki merészség¹

Az életet szolgáljuk, az élet kultúráját építjük a halál és a félelem kultúrájával szemben. Így beszél erről Kantenich atya:

„Miben áll a mai kor szenvedése? Miben áll a mai kor kínjának jellegzetessége? Hallják meg a szót: a borzalmas védtelenségben. Meg kell itt állnunk. Igaz lenne ez? Talán ha más szavakkal helyettesítem a védtelenséget, akkor jobban érthető. Személy szerint egyébként szívesen használom a »hontalanság, gyökértelenség« szavakat is. Ez mind ugyanazt jelenti.

A modern ember otthontalanságára utal. Önkéntelenül eszünkbe jut Pestalozzi megállapítása: »Az ember fészeklakó lény.« A modern ember nyilván már nem fészeklakó; vagyis megvan még benne az ösztönzés, a fészek után vágy, de már nincs fészke: kielégületlen marad a fészek utáni ösösztoé. Ezért otthontalan, védtelen.

Heidegger klasszikus módon adja vissza azt, amit a modern életérzés mond. Nyers kifejezéssel a modern ember kivetettségéről, eldobottságáról beszél. Mit akar ezzel mondani? Azt, hogy az ember bele van dobva az életbe, mint egy darab fa a tengerbe, melyet a hullámok egyszerűen ide-oda dobálnak. Ezért az ember alapállapota a félelem.

Tehát a védtelenség a modernkor alapgonddja. Úgy vélem, még hozzá kellene ehhez tennem: semmihez sem hasonlítható védtelenség, égbe kiáltó védtelenség.

Rámutathatok arra is, hogy minket, keresztényeket is érint ez a borzalmas bizonytalanság. A mi keresztény életünket is bizonyos kivetettség és bizonytalanság jellemzi. Vagy úgy véljük, hogy keresztény életünk valóban annyira be lenne biztosítva, mint ahogy ezt sokszor mutatjuk? Gyakran a mi keresztény életünk is rendkívül bizonytalannak tűnik. Nézzék, csaknem azt mondhatnánk, hogy minél közelebb jut az ember Istenhez, annál erősebben éli meg a kivetettséget. Figyeljenek meg egy misztikus kegyelmekkel megáldott lelket: milyen gyakran próbára teszi őt Isten az elhagyatottsággal, a kivetettséggel, oly mértékben, melyről sejtelmünk sincs! Tehát a kivetettség a keresztény létnek is jel-

¹ J. Kantenich (1937): *Kindsein vor Gott*

legzetes tényezője. Nyilván azt is tudjuk, hogy végül elvárhatunk bizonyos biztonságot. Hadd mondjam előre: ez egy magasabb síkon való biztonság.

Ha most azt mondom, hogy a gyermekség a gyógyszere e páratlan védtelenségnek, akkor rögtön azt várják, hogy a gyermekséghez még valami mást is hozzáfűzzek: itt nem akármilyen gyermekségről van szó, nem, hanem a gyermekségnek az elképzelhető legmagasabb fokáról. Engedjék meg, hogy erre a következő kifejezést használjam: »a gyermekség merészsége«. Tehát a mai kor bajának gyógyszere: egy rendkívüli, mélybemarkoló, magával ragadó gyermeki merészség.

Biztos emlékeznek a már említett példára, amikor az embert, mint ingalényt, mint lebegő lényt ábrázoltam. Hol van az inga biztonsága? Fent. Hol van az ember biztonsága? Az alázat és a szeretet merészségében. A keresztény lét, ahogy általában nézzük és éljük, magában foglalja a bizonytalanság és a védtelenség roppant súlyát is, melyet csak egy magasabb síkon győzhetünk le: Isten karjában a gyermeki merészség által. A keresztény ember is csak az eltökéltség által, csak a hősiesség merészsége által tudja legyőzni a kivetettséget. Az az igazság, hogy mi, keresztények talán másoknál is jobban szenvedünk most ettől a helyzet-től, mert lassan kikergetnek bennünket

megalapozatlan biztonságunkból. A keresztény élet az elmúlt évszázadban oly sok biztosítással rendelkezett, ami pedig nem is volt biztosítás. Ez egy polgári jóllakottság, polgári biztonság volt. Úgy vettük a körülményeket, ahogy voltak.

Ebben nőttünk fel és azt gondoltuk, hogy ennek örökké így kell maradnia.

Newman² mondta: egy átlag keresztény –

a középszerű, szokásból keresztény – a saját kereszténységét mintegy az örök életre vonatkozó életbiztosításként fogja fel; lehetőleg minél csekélyebb befektetéssel. Ebből kiindulva így gondolkodik: nyugodt, polgári viszonyok közt élünk itt a földön; talán igaz, amit a vallás mond az örök életéről; tehát úgy akarunk berendezkedni, hogy végül – ha csakugyan van túlvilág – mi is felérkezzünk a mennyországba. Mít jelent ez?

...a gyermekség a gyógyszere e páratlan védtelenségnek...

² Boldog Henry Newman, angol bíboros, konvertita

A polgári kor viszonyai polgári kereszténységet hoznak létre. És egy polgári kereszténység nem jelent túltelített kereszténységet; nem ismeri a keresztény lét merészségét. Egy polgár úgy tekint a kereszténységre, mint egy bizonytalan jövőre szóló befektetésre: minden esetre be akarja biztosítani magát. De ezek az idők, melyeket a népeknek körös-körül át kell élniük, szétzúznak minden eddigi polgári biztonságot. Az emberek újra mélyen, mint egyfajta kivetettséget ismerik meg és élük át létüket, ami őserővel igényli az elsőrangú hősies merészséget.

Úgy vélem, hogy sokkal erősebben kellene tudatosítanunk magunkban, hogy a védtelenség magától értetődő dolog. Az ember – a keresztény ember

is – lelke mélyén remeg és rázkódik a roppant nagyságú bizonytalanságtól és védtelenségtől.

„Tehát a mai kor baját, a soha ilyen mértékben nem tapasztalt védtelenséget, csak a gyermekség merészsége gyógyíthatja meg.”

A XXI. században a mi számunkra is alapvetően fontos, hogy családjainkban az életet figyeljük és az élet kibontakozását segítsük, szolgáljuk. Nekünk, családoknak, páratlan lehetőségünk, hogy otthonainkban kis biztonságos fészket, oázist tudunk teremteni, ahol legyőzhetjük korunk általános szorongását és félelmeit; ahol olyan légkört teremthetünk, melyben a bennünk és gyermekeinkben rejlő csírák fejlődésnek indulhatnak és kibontakozhatnak.

Részlet XVI. Benedek valenciai beszédéből

„Isten, aki az embert szeretetből teremtette, az embert szintén szeretetre hívta meg. A férfit és a nőt Isten egymás számára teremtette, és arra hívta meg, hogy a házasságban bensőséges élet- és szeretetkapcsolatban éljenek (most már többé nem két test, hanem csak egy – Máté evangéliuma szerint). (...) A házasság értékeinek előmozdítása nem akadályozza meg a férfi és a nő egymás kölcsönös szeretetében megvalósuló örömét. A keresztény hit és etika nem a szeretet elfojtását célozza, hanem éppen arra törekszik, hogy azt egészségesebbé, erősebbé, valóban szabadabbá tegye.”

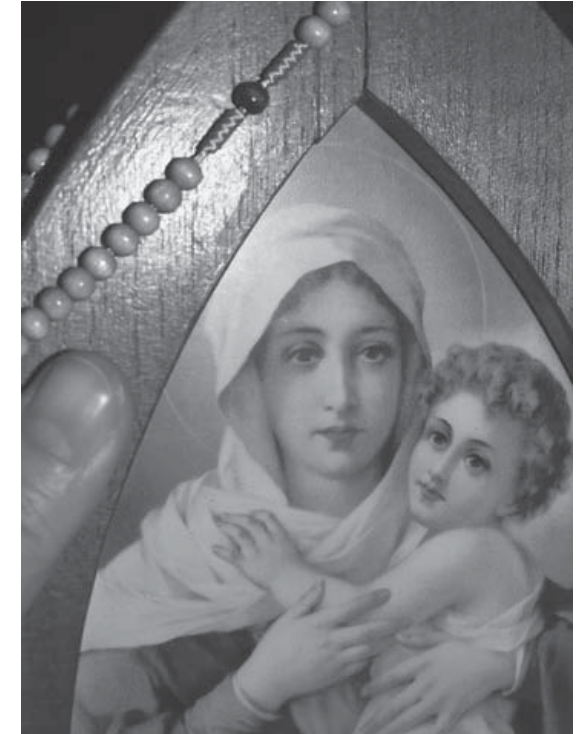
Áldás a jelenlét

Háziaszentélyünk működésének már számos csodatudhatunk be. A legnagyobb csoda mégis az, hogy a Szűzanya köztünk van, velünk örül, velünk osztozik a fájdalomunkban. A Jóisten mindig tudja, hogy éppen mire van a legnagyobb szükségünk, s azt meg is adja nekünk. Így nem mindig teljesíti, amit kérünk, de mindig megadja azt, ami Hozzá vezet – éppen azáltal, hogy nem a mi elképzelésünk teljesül.

Súlyos beteg nagycsaládos édesapáért imádkoztunk – gyógyulásért. Nem gyógyult meg, kicsi gyermekeket hagyott árván, fiatal feleséget özvegyen. Nehéz volt elfogadni a helyzetet. A gyógyulásnál nagyobb csodaként éltem meg a találkozást a családtagokkal: sziklaszilárd hitel vallják, hogy az Édesapa saját, külön bejáratú közbenjárójuk a Jóistennél, továbbra is része az életüknek, s legalább ő már üdvözült – célba ért.

A Háziaszentélyben jó nekünk. Áldás a jelenlét, akkor is, ha gondjaink vannak, akkor is, ha fájdalomaink vannak. A Háziaszentélyben a fájdalomnak is más a légköre.

Olyan természetes, hogy itt él velünk a Szűzanya és segít, és éppen ilyen természetfeletti a jelenléte és a működése. Felfoghatatlan, viszonzhatatlan kegyelem Istentől. Az utóbbi időszak néhány

csodáját szeretném megosztani Veletek, mert a nagy örömeiket nehezen tudja magában tartani az ember.

A Szűzanyát nem kell ostromolni

Kolléganóm kérte tavasszal, hogy imádkozzunk a lányáért, aki súlyos rákos beteg. Még aznap este nagyon kértük a Szűzanyát, hogy jelezze Jézusnak: nincs boruk. Néhány napon át együtt imádkozott a családunk ezért a lányért, de aztán valahogy elmaradtak az esti kérések, az ima inkább a mindennapi örömeikért való hálaadásból állt. Telt-múlt

az idő, kb. két hónap múlva rákérdeztem a kolléganőmtől, hogy van a lánya. Ragyogó arccal felelt: teljesen gyógyult, az orvosok sem értik. Én leforrázva álltam előtte. Eszembe jutott, hogy milyen keveset imádkoztam érte. Aztán hirtelen megértettem: a Szűzanyát nem kell ostromolni. Elég, ha egyszer is kérünk valamit, ő azt meghallgatja, és nem felejt el. Köszönjük Neked, Istenünk!

Bogyó lendületes, vagány, négyéves kisfiú. Egyik délben az ovibuszról leszállva egyenesen a nagyszüleihez megy, és lendülettel odaveti magát a matracra, amelyiken a nagymama mesét szokott olvasni az unokáknak. A matrac a padlón van, csatlakozik az öreg, bordázott öntöttvas radiátorhoz. B. fejfel neki a radiátornak... Bumm! Fájdalmas találkozás, a kisfiú ordít, üvölt, édesanyja után kiáltozik. Nagymamája fölkapja, észleli, hogy vér nem folyik, simogatja, dörzsölgeti a fejét, próbál ezt is, azt is vigasztalásképpen. Hiába. Még az sem jön be, hogy a hűtőszekrényben van óriás túró rúdi...

Eljön a délutáni pihenés ideje, B. lassan elnyugszik a fekhelyén. Ébredés után jön, és kéri a túró rúdit, amit megbékélve el is fogyaszt.

Két nappal később édesanyjának meséli a nagymama a történeteket. A bő két éves húgocská is fültanúja ennek. A kislány, édesanyja kezét fogva egyszer csak megszólal: – Mama, én is szeretném beverni a fejem...

Feltétel nélkül

Kedves ismerősünk egy koraszülés és több vetélés után megint kisbabát vár. A várandósság első harmada több orvosi beavatkozással, infúzióval, kórházi napokkal telt. A 16. hét körül úgy látszott, minden jóra fordul. A 22. héten azonban erős görcsökkel és erős vérzéssel szállították kórházba. Már két- három napja kritikus volt a helyzet, amikor értesültünk róla, hogy mi történt. Az anya megmentése érdekében a terhesség megszakítását fontolgatták az orvosok. Irány a háziszentély, Szűzanyánk, kérünk Téged! Másnap jött a telefon, hogy teljesen elmúltak a görcsök, elállt a vérzés, a baba jól van, már infúzióra sincs szükség. A Kisbaba 37 hetesen megszületett, csodálatos állapotban van, egészséges, szépen fejlődik. Az édesanyján a műtét után hat órával életmentő műtétet kellett végrehajtani – sikerült. Mindketten jól vannak – köszönjük Neked, Istenünk!

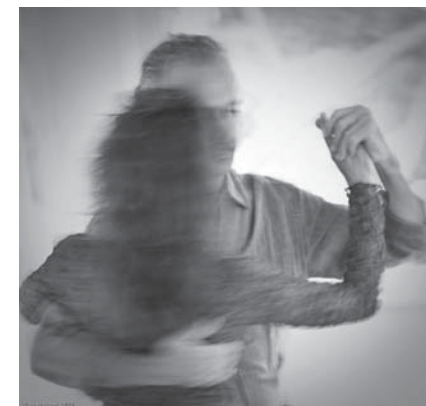
„Mindennapi örömünket add meg nekünk ma!”

Kis gyerek kis gond, nagy gyerek nagy gond. – Jó tíz évvel ezelőtt mosolyogtunk ezen a bölcsességen, igazságát nem is hittük el. Hogy lenne már kis gond az, amikor hosszú éveken keresztül nincs egy pillanat szabad ideje az embernek, bár-mikor ébreszthetik, ugraszthatják a kicsik, és tenni kell, és jelen kell lenni, és magyarázni kell, és meg kell oldani...?! Persze gyorsan hozzáteszem, hogy ez a 'kell' valójában nagyon jó, csodálatos, hogy szükség van ránk, hogy fontosak vagyunk, hogy szerethetünk, hogy szeretnek minket, hogy mi vagyunk számunkra a 'minden' vagy legalábbis a Mindenség megtestesítője, hogy értelmese van minden fáradságunknak. De azért be szabad vallani azt, hogy ez bizony egyben fárasztó is. Bár hihetetlenül boldog voltam tündéri csemetéink mellett, néha mégis hullafáradtan, nagy beleérzéssel énekeltem egyik kedvenc kazettánkkal Nagy László megzenésített sorait: „Hagyjál Uramisten / Pihenni füvekben, / Legyek fekvő gyertya, / Még ne gyűjts meg engem!”

Férjemmel arra gondoltunk, hogy a kiskor az ültetés, a gyomlálás, az öntözés, a metszegetés, táplálás ideje, és mikor nagyobbak lesznek, a kerti padon megnyugodva, elégedetten, boldogan, kéz a kézben üldögélve szemlélhetjük az életünk ágáról leszakadt drága gyümöl-

csöket. Egyre inkább kezdünk ebbe a korba érkezni, mikor gyermekeink már önjáróak, de a várva várt, vágyva vágyott derűs nyugalom mégsem jön úgy, ahogy mi azt naivan képzeljük. Nagyon bután nem kalkuláltunk be valamit. Azt, hogy a gyerekeink emberből vannak. Nem nyílvesszők, amiket ha egy irányba kilőnek, akkor nagy valószínűséggel egyenes úton célba érnek, nem fecskék, akik az ősként kijelölt nyomvonalon szállnak haza, és az évezredek ösztönök alapján építik a fészket, költik a tojást, etetik a fiókákat, hanem szabad akaratlanul rendelkező, küzdő, küszködő emberek, akiknek saját maguknak kell megvívniuk a harcaikat, sok utat maguknak kell kitaposniuk, és mi már nem foghatjuk kézen őket, mint kiskorukban: „Erre gyere, a másik út zsákutca!”

Ez mégsem jelenti azt, hogy ölbe tett kézzel nézegethetjük szárnybontogatósaikat, zuhanórepüléseiket, gondolván, hogy benne van a pakliban még az is, hogy nyakukat törik. És ez a nehéz munka, ez a „nagy gond a nagy gyerek-

nél”: tudni, mikor kell szólni, mikor kell közbeavatkozni, melyik korlát kapaszkodó, és melyiket rúgják szét lázadva, mert azok feleslegesen akadályozzák haladásukat... Ez a szülőnek komoly idegmunka, lelki munka, önnevelési munka, imaharc, amit társunkkal összhangban jó végezni.

Ez a munka komolyan megterhelheti a házastársi kapcsolatunkat, ha nem vigyázunk. A különbözőségeink, a gyerekekről, a nevelésükről való eltérő gondolkodásunk még nagyobb feszültségeket szülhet köztünk, mint korábban, mert ebben a korszakban egy-egy döntésnek akár egész életre kiható következményei lehetnek: egy szomorú eseménybe vagy akár tragédiába torkolló házibuli, ahová elengedtük a gyereket, egy eleinte ártatlannak tűnő szokás megtűrése, amely később függőséghez vezethet, egy odaadott slusszkulcs, amelynek eredménye baleset... Az idő javarésze,

ami a kicsik körüli sertepertelésből felszabadult, most könnyen azzal telik, hogy a nagyokról beszélgetünk, csak az ő problémáink körül keringünk. Igen, muszáj sokat beszélni, különben nem tudunk egymás mellé állni egy-egy nehézhelyzetben, ha nem értjük, miért gondolja azt társunk, hogy most korlátok és szabályok kellene a gyerekeknek, vagy éppen hogyan képes bizakodó lenni, mikor jóhiszeműségét nyilvánvalóan kijátszották... Igen, fontos egymást nagyon érteni, nagyon érezni, nagyon egyggyé válni a másikkal, hogy a döntéseiből adódó rossz következményeket is el tudjuk fogadni, és a vád ne mérgezze meg a kapcsolatunkat.

Muszáj sokat beszélgetni, de ha csak kirepülő gyerekeinkről beszélünk, könnyen úgy járunk, mint a gyertya körül keringő molypille, felemészti az, ami körül forog. Ráadásul életünknek ebben az időszakában kopogtat az 'életközép krízis', szemléletesebben 'kapuzárási pánik',

...fontos egymást nagyon érteni, hogy a döntéseiből adódó rossz következményeket is el tudjuk fogadni.

amikor mi magunk is nehéz választak elé kerülünk. Legtöbbünknek ekkor van ideje, lehetősége arra, hogy újra munkába álljon, utolsó lehetőségként éljük meg, hogy meglépjük, amit eddig nem tudtunk, mert most még van erőnk, időnk, kapacitásunk, rugalmasságunk, és még a munkaerőpiacon is érünk valamit. Ám hamarosan egyre kevesebbet. Betegségek, fájdalmak is figyelmeztetnek, hogy kopik a gépezet. Ezeket mind fel kell dolgoznunk nekünk is. Ha nem kapaszkodhatunk egymásba, mert időnk nagy része azzal telik, hogy fiókáink körül keringünk, nagy a veszély, hogy az egyik fél belecsavarodik a problémahalmazba, amivel folyamatosan küszködni kell munkahelyen, otthon, és önmagával is.

Paradoxonnak tűnik, de sokszor ki kell sírnunk magunknak, ki kell könnyörögnünk magunknak az örömet, mert anélkül minden erőfeszítésünk kudarcba fullad.

Egyik szombat délután egész hétvégére főztem. Annyi nehézség, csalódás, kudarc ért minket minden fronton, hogy egy bágyadt mosoly kieresztése is szinte fájt. Ha nem volt senki a közelemben, potyogtak a könnyeim, nem láttam kiutat, gyötört az önvád, a társam hibáztatása, a gyerekek hibáztatása. Azt viszont éreztem, ha sírásgombóccal a torkomban, merev arccal ülök asztalhoz, tovább mélyül köztünk a szakadék. Semmi esélyt nem láttam, hogy tudok változtatni, törtem a fejemet, mi pozitívum vagy derűset tudnék mondani, de semmi nem jutott eszembe, minden mesterkéltnek és álságosnak tűnt. De akartam, nagyon akartam, és nagyon kértem a Szűzanyát.

Mindenki kedvetlenül, nagy nehezen jött enni, remegett a gyomrom, nem tudtam, mi sült ki ebből. És váratlanul kicsúszott a számon valami apróság („De szép a fű, amióta lenyírtad!” Az igaz, hogy zsebpénz-pótlást kapott érte, de attól még szép.). És aztán hamarosan egy jelentéktelen másik is, ami bár semmiség volt, jól esett annak, akinek mondtam, így beindult a jótékony spirál, amitől jó hangulatú lett az ebéd... Sem-

mi nem oldódott meg, csak az örömtől, mint napsugártól, kiderült az ég, felszállt a köd, ami mindannyiunk lelkére rátelepedett, ami lehetetlenné tette, hogy az orrunk hegyénél tovább lássunk.

„Mindennapi örömünket add meg nekünk ma!” Talán nem szentségtörés, ha így is imádkozunk, hiszen az öröm úgy kell, mint a falat kenyér, mert nélküle lehet, hogy élünk, teszszük a dolgunkat, akár korrekten, szabályosan is, de hiába görcsölünk, legjobb szándékainkból nem születik élet.

Ahogy a házasság is munka, vannak időszakok, amikor az öröm is munka. Kitépni magunkat a napi rutinból, erőt kérni attól, aki életre hívott minket, hogy meglássuk az Ő arcát minden nehézség mögött, ahogyan Kentenich atya a mai napi idézetben (nem véletlen, hogy éppen ma, épp most) ezt üzeni: „[tanuljuk meg] hinni, hogy kereszt és szenvedés mindig az atyai szeretet kifejeződése. Tehát mindig arra kell gondolnom, ha a mennyei Atya valamilyen módon fájdalmat okoz nekem, az olyan, mint amikor az orvos műt engem. [...] és mert az apa teszi, ezért mindig ez a legjobb nekem.”

Emiatt örömünk nem csak pozitív erők, gondolatok áramlása, hanem a legnehezebb körülmények között is biztos alapon nyugszik. Ha kérjük, ha hagyjuk, ha engedjük, akkor az formál, nemesít, gyógyít minket, akitől az életet kaptuk, hogy aztán ajándék létünket másoknak örömmel tovább adjuk.

...mert az apa teszi, ezért mindig ez a legjobb nekem.

A várakozás gyümölcse

Újságunk előző számában olvashattunk arról a házaspárról, akik - esküjükhöz és szívük vágyához híven - elfogadják a gyermeket, akivel az Úristen megajándékozta házasságukat. De mit tehetnek, ha ez az ajándék késik? Ha a várakozás reménytelenül fájóvá válik?

„Az orvosok megállapították a diagnózist: férfi meddőséggel párosult női meddőség, fizikai akadályokkal, a legrosszabb eset. Kezünkben tartva a már vastag mappává duzzadt orvosi papírjainkat egymásra néztünk, és végképp nem tudtuk, hogy mi lesz a folytatás.”

Íme (folyt.):

Nem tudtuk, hogy reménykedhetünk-e még, vagy kezdjünk el berendezkedni egy új életre. Időközben barátaink révén rátaláltunk egy emberileg és szakmailag is jó orvosra, akiről kiderült, hogy keresztény, s vele összetetten

és alaposan tudunk beszélgetni aggályainkról, félelmeinkről, vágyainkról és etikai problémáinkról. Miután kiderült a kétoldali súlyos probléma, és ez az orvos is azt mondta, hogy utolsó esélyünk csak a lombikprogram lehet, abból is a legkomplikáltabb és a legkisebb eséllyel bíró, úgy döntöttünk – mivel ezeket mindig nekünk kellett eldönteni –, hogy mégis megpróbáljuk, de bizonyos feltételek között. Visszamentünk a meddőségi centrumba, az orvosnak elmondtuk, hogy a mi lelkiismeretünk milyen feltételek között lenne csak nyugodt. Mindez természetesen egyáltalán nem tetszett neki, érthetetlennek tartotta, hogy a meglévő huszonöt százalékos esélyt miért akarjuk még kisebbre szorítani, nem értette, miért aggódunk annyit az embriók sorsán, hiszen azok még nem emberek. A beszélgetés végén kért bennünket, hogy gondolkodjunk még rajta, és egy hét múlva menjünk vissza a végleges döntésünkkel. Ismét kételyek ragadtak el minket, hiszen szó szerint életek és esélyek múltak rajtunk, újra és újra átgondoltuk, megvitattuk egymással álláspontunkat, de mindig ugyanarra a döntésre jutottunk, ebben volt megnyugvásunk. Egy hét múlva visszamentünk az orvoshoz, közöltük vele, hogy nem változtattunk elképzelésünkön, kértük, fogadja el. A doktor tudomásul vette és megígérte, hogy elképzelésünk szerint fogja végezni a beavatkozásokat.

Ebben a pillanatban hatalmas feszültségektől, kételyektől, félelmektől és izgalmaktól szabadultunk meg, végre lelki békét találtunk döntésünkben, és megéreztuk őszintén az Isten jelenlétét, hiszen ekkor igazán nyilvánvalóvá vált, hogy innentől már csak Ő segíthet. „Csupaszon” megálltunk az Isten előtt, és azt mondtuk Neki: „Istenünk! Eddig tartott a mi erőnk, mi már többet nem tudunk tenni. Odaadjuk az egész életünket Neked, tégy belátásod szerint! Hiszszük, hogy innentől kezdve már csak Te cselekszel, és minden úgy történik, ahogy Te akarod!”

Elkezdődött a stimuláció a hormoninjekciókkal. Két hét múlva kellett menni ellenőrzésre, hogy megállapítsák, hogyan reagál a szervezet az injekciókra – ekkor voltunk kb. egy héttel a legfőbb beavatkozások előtt.

Kiderült, hogy minden földi számítás ellenére spontán módon gyermeket adott nekünk az Úr!

Az orvos és persze mi is teljesen ledöbbsentünk, az orvos azt mondta, hogy ilyen előzményekkel szó szerint fogalma sincsen, hogy ez hogyan történhetett meg, de a tény az tény:

babát várunk! Kérdeztük, hogy az injekciók befolyásolták-e ennek létrejöttét, de azt mondta – és utána több orvos is –, hogy ennek semmi köze nincs hozzá. Örülünk nagyon mindhárman, amíg nem figyelmeztetett bennünket arra, hogy az előzményeket tekintve fennállhat az esély nálunk, hogy méhen kívüli a terhesség. Ahogy kimondta, újabb sokk

kerített hatalmába minket. Utána rögtön elmentünk a saját orvosunkhoz, aki szintén nem akarta elhinni, de az ultrahanggal megállapította, hogy a kis magzat már szépen beágyazódott az anyaméhbe, majd csak annyit mondott, hogy reméli, tisztában vagyunk azzal, hogy ez csoda.

Napról-napra újra fel kell fogunk az egészet, és próbáljuk feldolgozni az elmúlt időszakot, hiszen rövid idő alatt túl sok minden történt, felgyorsítva és összesűrítve. Mindezt most már segíti a néhány napja megszületett egészséges gyermekünk!

Köszönünk szépen minden együttérzést, bátorítást, segítséget és fohászt, sokat segítettek! A Jóisten ismét bebizonyította, hogy minden imát meghallgat! Mi csak azt tudjuk üzenni mindenkinek, hogy merjetek hinni a csodákban! Mi most már tudjuk, hogy vannak...

Istenünk! Eddig tartott a mi erőnk, mi már többet nem tudunk tenni.

Imádság és küzdelem Gergőért

2011 április 4.

Lányunk barátját, Berkes Gergőt augusztus 22-én baleset érte, eltört az egyik nyakcsigolyája, és roncsolódott a gerincvelő, aminek következtében részben lebénult. A karjait tudja mozgatni, de attól lefele béna, a bordaközi légzőizmok is. Ezen kívül más súlyos sérülései is vannak, a legnagyobb probléma, hogy lyukas a nyelőcsőve, így gyorsmorszondán táplálják. Elzáródott a légsőve, gégemetszés után egy kanülön keresztül lélegzik rekeszizmokkal. A rossz légzés következményeként jelenleg súlyos tüdőgyulladás alakult ki. Most már több mint hét hónapja küzdenek az életéért, hol Kaposváron, hol Pécsen, jelenleg Budapesten a Honvéd kórházban. A családnak és még sokan mások imával kísérjük, de azt látjuk, hogy emberileg a kilátások nem túl rózsásak. Szombaton, Óbudaváron Tilmann atyát kérdeztük a Gergőért való imával kapcsolatban. Megkérdeztük, hogy fordulhatunk-e Kentenich atyához Gergő gyógyulása érdekében. Tetszett neki az ötlet, erősen támogatta. Kentenich atya szentté avatásához legalább egy csodára szükség van, tehát ez egy jó lehetőség. Említettük, hogy a családdal együtt imádkoznánk. Ő azt mondta, ez nem elég, hívjunk még sokakat segítségül. Fontos, hogy nyilvános és határozott

Kérünk Benneteket, segítsetek imádkozni, hogy a Jóisten dicsősége megnyilvánuljon!

legyen a cél: Gergő gyógyuljon meg. Javasolta a „Kockázatni bátor” kilencedet. Felhívta a figyelmünket arra, hogy nagyon fontos a bátorság (hinni a csodában) és a kitartás, mert kemény harc lesz az éggel, ami hősiességet kíván. Ha kilenc hét nem elég, újra kell kezdeni.

Kentenich atya is három és fél évig volt Dachauban, mire kiszabadult. Hangsúlyozta, hogy hivatkozzunk rá, ő is fogja mondani Kentenich atyának:

„ha nem teszed, nem fognak hinni a szavamnak”.

Egy megjegyzés: szentté avatásnál fontos, hogy más szent közbenjárását ne kérjük párhuzamosan.

Nincs mire várni, mi hétfőn kezdjük, hívunk Benneteket, csatlakozzatok! Ha a kilenced helyett mást imádkoztok, az is éppúgy megfelel.

Április 23.

Szeretnénk Nektek röviden beszámolni Gergő állapotáról. Lényegi változás nincs. A múlt héten újra lázas lett, ami az elmúlt hetekben már nem volt jellemző. Ezt rezisztens baktériumok okozzák, amelyek ellen hónapok óta küzdenek. Újra és újra fellángol a gyulladás.

Mostanában sokszor volt vidám, kedve volt olvasni, sőt még németezni is. Máskor filmeket néz a laptopján, most tévé is van a szobájában. Édesanyja is imádkozza a kilencedet.

Három nappal ezelőtt a következő Kentenich atya üzenetet húztam: „És most bátran tovább dolgozunk, imádkozunk és áldozatokat hozunk – mindenki a saját helyén – a Schönstatt eszme-államunkért!”

Május 13.

Azt tapasztaljuk, hogy Kentenich atyánk dolgozik. Ha látványos, nagy csoda nem is történt, azért Gergő állapota lassan javul. A legfontosabb előrelépés, hogy kedd óta eszik! Több mint nyolc hónapja vártuk, hogy nyelőcsőve begyógyuljon. Ez több műtét és több csalódás után végre úgy tűnik sikerült. Ez is csoda!!!

A korábbi terv szerint előbb a Honvéd Kórház rehabilitációs osztályára került volna és csak valamikor ezt követően vitték volna a MÁV Kórházba az összeszűkülte légsővét megműteni. A másik apró csoda, hogy ez már a jövő héten megtörténik.

Húsvét után volt egy nagyobb nehézség, vesemedence gyulladása volt közel 40 fokos lázzal. Az antibiotikumot

még most is kapja, de úgy tűnik, ezt is sikeresen legyőzi.

Kérünk Benneteket, segítsetek imádkozni, hogy a Jóisten dicsősége megnyilvánuljon! Köszönjük kitartó imáitokat!

Köszönjük Istenünk, hogy Kentenich atya közbenjárására meggyógyítod Gergőt!

„Szentlélek, Isten életteljességének Ereje, kérlek, ragadj ki a lustaságból és ön-elégültségből és tégy érzékennyé a kor indításai iránt.

Add, hogy helyesen és élénken érzékeljem a jót és adj nagyon éber szellemet, hogy meglássak mindent, ami méreg és határozottan küzdjek ellene. Add, hogy magától értetődőbben legyen bátorságunk arra, hogy kiálljunk az igaz és jó mellett, ahol csak alkalom nyílik erre, mert a világ megváltoztatása lehetséges, ha végre rászánjuk már magunkat arra, hogy saját magunkon változtassunk. Amen.”

(Részlet a „Kockázatni bátor” kilencedből.)

Semmit nélkülöd, semmit nélkülünk!

Nagyon örültünk, hogy ismét elmehetünk Óbudavárra. Mindig éreztük a hely különleges kisugárzását, ezért is vágytunk annyira most is ide.

Tilman atya előadása után kiscsoportos beszélgetés volt, ahol többünket megérintett a korszoba tett felajánlások kapcsolata. Én is ezt emeltem ki magamnak és elhatároztam, hogy ezen túl tudatosabban fogom a nehézségeket felajánlani a Szűzanyának. A nap során az imaszándékaink között természetesen ott voltak a gyerekeink is. Itthon pedig örömmel tapasztaltam, hogy valóban jobban sikerülnek a felajánlások.

Egyik gyermekünk immár hetedik éve tartósan beteg. Voltak sokkal súlyosabb időszakok is a betegségében, mostanában egyre több javulás állt be az állapotában. Mikor Pestre kellett volna menni kontrollra, el kellett halasztani az utazást, mert elkapott egy vírust. A vírusok általában kedvezőtlenül befolyásolták az állapotát, időszakosan mindig kicsit romlott ilyenkor. Két hét múlva azonban ott álltunk a professzornő előtt

és alig hittük el, hogy csak egy év múlva kell menni újra kontrollra. Pedig előtte hagytunk abba egy fontos gyógyszert, ami segítette őt a szinten tartásban, s a vírus utóhatásának sem volt nyoma az állapotában.

Itthon azóta többször is elgondolkodtam azon, hogy hányszor kértük imáinkban a gyógyulást, s mégis kaptunk nehezebb időszakokat. Most pedig szinte „megszokásból” imádkoztunk a gyógyulásért, s mégis nem várt javulás állt be. Talán a tudatosabb felajánlások a kegyelmi tőkébe? Vagy, hogy „el tudtuk engedni”, nem ragaszkodtunk görcsösen a gyógyuláshoz? Nem mondom, hogy nincs bennem félsz, nem túl hosszú idő-e ez az egy év, mikor máskor kéthetente jártunk kontrollra. Visszajön-e a betegség vagy tényleg megnyugodhatunk?

Abban azonban biztos vagyok, hogy hálások lehetünk a Szűzanyának. Ő hívott minket, ő üzent Tilman atya szavai által, a házaspárok tanúságtevésai által. Semmit nélkülöd, semmit nélkülünk! Köszönjük, Szűzanya!

Szentélyünnep

Április 2-án az első magyar schönstatti kápolna felszentelésének hatodik évfordulóját

ünnepeztük Óbudaváron. A nemzetközi Schönstatt közösség trienniumot, három felkészítő évet tart 2014. október 18-a előtt, amikor is Schönstatt alapításának 100. évfordulóját ünnepeljük majd. Az első év az ún. „Atya-áramlat”

éve. Ebben az évben különösen is figyelünk Mennyei Atyánk keze nyomára a mindennapjainkban. A Schönstatt közösség hálát ad Kentenich atyáért is ebben az évben, aki közösségünket megalapította, és a modern keresztény ember eszményét a Szűzanyában élénk állította.

Ezen az ünnepi napon a Jóisten atyai szeretetét felfedezni nem volt túl nehéz feladat.

Tilman atya, a magyar schönstatti közösség alapítója és Theo Breiting atya, a schönstatti papok provinciális is megtisztelte jelenlétével az együttlétet. Az ő személyük és igazi, atyai szeretetük erőforrás volt a jelenlévők számára.

Fiataljaink fáklós futást szerveztek az ünnep alkalmából. Fáradtságukat, erőfeszítéseiket, imáikat hozták fényként az ország több pontjáról. Öröm volt rájuk nézni, velük együtt ünnepelni.

Tilman atya délelőtti előadásában arról beszélt, hogy mi emberek egymás számára vagyunk teremtve. „Érted vagyok.” – mondhatja férj a feleségnek, és viszont. Szeretni annyit jelent, mint Isten erőterében élni. A Mennyei Atya is ránéz a Fiára, és azt mondja: Érted vagyok. Ez örömet szerez a Fiúnak.

Az óbudavári kápolnába betérve a Szűzanya mindig megjelenik a hit fényében, és így fogad bennünket: „Mit hoztál nekem?” – odaadhatunk neki fájdalmat és nehézséget, problémát és örömet. A Szűzanya és mi kölcsönösen megajándékozunk egymást. Így válhatunk ezen a kegyhelyen apává és anyává, királlyá és királynővé.

Tilman atya, mint már olyan sokszor, most is beszélt a belső magyar sa-

játosságokról. Mindig kedvesen felel bennünket, magyarokat, ahogy tisztelettel, igaz szeretettel és éles szemmel jellemez. Beszélt arról, hogy a magyarok erős, „királyi” emberek, akik nagyon tudnak szeretni. Sokszor veszekednek is. De akik veszekednek, azok komolyan veszik egymást.

Az előadás után kiscsoportokra oszolta osztottuk meg egymással, hogy kit mi érintett meg. A csoportokban voltak olyanok, akik most jártak először Óbudaváron és olyanok, akik „tizenéve” idejárnak a Forráshoz töltekezni. Érdekes élmény mindig ez a megosztó kör, ahogy újra halljuk az előadás egy-egy gondolatát, ahogy megérkezik a hallgató szívébe, és saját élményeket, jó szándékokat erősít meg.

A közös ebéd alatt és után mindenkinek volt alkalma a kötetlen beszélgetésre a rég nem látott ismerősökkel, betérni a kápolnába, a „kegyelmi erőműbe”.

Az együttlét szentmisével és a képzőház új épületének megáldásával zárult.

Hálások vagyunk a Mennyei Atyának azért, hogy szeretetét konkrét személyeken, a gyönyörű napsütésen, a szépülő megszentelt új épületen keresztül ezen a napon is megtapasztalhatóvá tette a számunkra. Érezhettem, hogy „Atyám szemefénye vagyok”.

Jó hírek a házasságról és a szexualitásról

Véletlenek nincsenek. Christopher West ezen könyve is ezt igazolja számomra. Az életembe a kellő időben lépett be, amikor a legnagyobb szükségem volt egy olyan házassággal, szexualitással kapcsolatos útmutatásra, amely időtálló.

„Az emberélet útjának felén egy nagy sötétlő erdőbe jutottam, mivel az igaz utat nem lelém”. A mindennapi felfogás szerint próbáltam élni házaseletemet. A házassággal kapcsolatos általánosan kialakult elvárások mi-

atti rossz gondolatok sok feszültséget, nézeteltérést hoztak a kapcsolatunkba. És ha egy rossz gondolatot nem törölünk időben, akkor az csak növekszik, terjed, és káoszt okoz. Így volt ez az én életemben is. Házasságom a szétszakadás peremén volt, és a liberális felfogás szerinti forgatókönyv alapján történtek a dolgok: a családi

egység megbomlott, és én meneteltem az „egyszer élünk” önmegvalósító élet ösvényén.

Isten kegyelmének hála segítséget kaptam és megvilágosító ismereteket. Többek között Christopher Westnek a „Good News About Sex and Marriage” c. könyve is a kezembe akadt. A könyv fordításának minden pillanata örömmel töltött el. Minden mondata, minden gondolata jólesett és megvilágosító volt. 20 évi házasság és egy rövid szétszakadás után, időtálló alapokra építve sokkal boldogabb házasságban élek feleségemmel, mint előtte bármikor. Megtérésem és a „Jó hírek a házasságról és a szexualitásról” című könyv volt a kulcs ehhez a boldogsághoz.

Isten kegyelmének hála segítséget kaptam és megvilágosító ismereteket.

Testvéred Feleségét (dán film)

A filmklub ötletét az adta, hogy a szomszédunk leszígetelte és fehérre festette a kertünk felőli tűzfalát. Így remek vetítővásznat kaptunk, amin a teraszunkról egy kölcsönprojektor segítségével egy jó kis kerti mozi sikerült összehozni. A hely nagysága adta a lehetőséget, hogy meghívjunk néhány barátunkat nyáresti vetítésre, amire olyan filmeket válogattunk, amelyekhez nehéz hozzájutni, és mindenféleképpen értéket közvetítenek. Minden vetítést beszélgetés követ, enélkül nem is lenne teljes a program. A nyár elmúltával nem hagytuk abba a filmes estétet, télen is folytattuk. (Most már a szobában.)

Mindenkinek ajánljuk ezt az ötletet, hiszen manapság nem lehetetlen kölcsönprojektorhoz jutni. Mi így családunk körében is tudunk olcsón tartalmas elfoglaltsághoz jutni. Egyet ne felejtsetek: a filmek utóízlelése beszélgetéssel sokkal tartalmasabb!

Filmklubunkban egy igazán érdekes, megrázó és elgondolkodtató filmet néztünk meg ősszel. Sok gondolatot indított el bennünk.

A tartalmát nem írom le, mert akkor már nem lesz olyan nagy élmény megnézni ezt az egyáltalán nem könnyű, de művészien megrendezett, és mélyen a lelkünkbe hatoló filmet.

Néhány gondolat, ami megfogalmazódott bennünk utána:

– Lehet közhelyes sablonok nélkül is történetet mesélni.

– Kerülhet az ember olyan helyzetbe az életében, amire nem tud felkészülni, és ezért teljesen másként reagál, mint ahogyan gondolná, kivetkőzik önmagából.

– Van-e kiút a tragédiából?

– Az ember hogy tud újra ember lenni, képes-e egyáltalán tetteinek terhétől külső segítség nélkül megszabadulni?

– A házastárs igaz szeretete, a gyermekség megélése megnyithatja-e a „hazatalálás” útját?

– A filmben a tékozló fiú, a mindig rendes, példás viseletű fiú (és apa), és az ő apjuk (a nagypapa) szerepe, jelleme is elgondolkodtató. Valójában milyenek is vagyunk? Mit várunk el egymástól és magunktól?

A filmben a zenei aláfestés is remek. A végén a hazatalálásról szól a dal, vég nélkül.

Vége megszínesegett a világ! Az újjászületett természet friss ízeiből válogatva sok jó falattal örvendeztethetjük meg családjunkat, vendégeinket.

Kora nyári ételajánlat:

Újzöldborsó leves, zsenge zöldségekkel, vajos galuskával
Szűzermék mustáros-snidlinges mártással, petrezselymes újbungonyával
Könnyű tejszínes epertorta
Italajánlat: Kvassay kékfrankos rosé – Kvassay pincészet, Villány
Ehhez a könnyű, nyári menühöz jól hangolható ez a lágy, gyümölcsös illattal érkező fiatal rozé bor. Élénk savai frissességet hordoznak.

Anyagszükséglet:

A leveshez:

fél kg újborsó, friss sárgarépa,
fehérrépa, petrezselyem, tojás, liszt,
vaj, só, pirospaprika

A főételhez:

ohány főre készítjük, annyiszor
2 szelet sertés szűzérme, mustár,
snidling, fehérbor, kevés tejszín, só,
fehérbors, kevés liszt, olaj, újkrumpli,
petrezselyem, paradicsom.

Epertorta:

6 db tojás, 6 ek. liszt, 6 ek. cukor, pici
só, 2 dl joghurt, 2 dl habtejszín, fél kg
eper, esetleg zselatin.

Elkészítés:

A leveshez a megtisztított, feldarabolt zöldségeket feltesszük főni egy kis sóval, s ha megfőtt, zsemleszínű pirospaprikás rántással sűrítjük, majd beleszagatjuk a vajos galuskát, amit egy tojásból, kevés olvasztott vajból és 2-3 evőkanál lisztből, kevés sóval készítünk. A levest

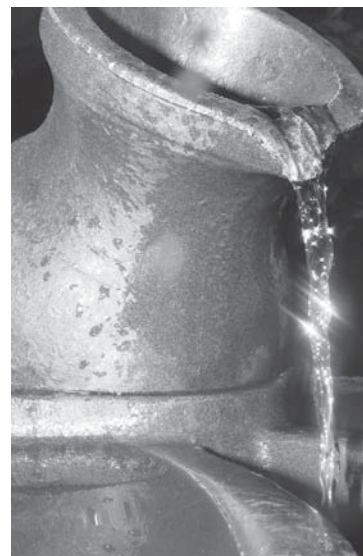
tálaláskor frissen apróra felvágott petrezselyemmel díszítjük. Amíg a leves fő, addig tudunk foglalkozni a hússal.

Az előkészített szűzerméket sózzuk, gyengén borsozzuk, és lisztbe mártva serpenyőben megsütjük. A megmaradt olajra még töltünk egy kicsit, azután egy-két evőkanál lisztet keverünk el benne. Felöntjük kevés fehérborral, tejszínnel, és beleteszünk egy-két kiskanál mustárt, fehérborsot és végül a finomra vágott snidlinget.

Tálaláskor ezzel a mártással öntjük körbe a szűzerméket, és petrezselymes újbungonyával körítjük. Az íz- és színhatás miatt is paradicsomszeleteket ajánlanék díszítésnek.

A tortához egy piskótát készítünk a 6 tojásból és hagyjuk kihűlni. A krémhez a joghurtot elkeverjük a cukorral, kevés zselatinnal, az összezúzott eperrel, amiből néhány szemet hagyunk meg a díszítéshez. Végül a felvert tejszínt is beleforgatjuk. Ezzel a krémmel töltjük és vonjuk be kívülről is a tortát, eperszemekkel díszítjük.

Érdemes ezt elkészíteni legelőször, így lesz ideje hűlni, és az ízeknek összeérni, amíg a levest és a főételt készítjük.

Van boruk

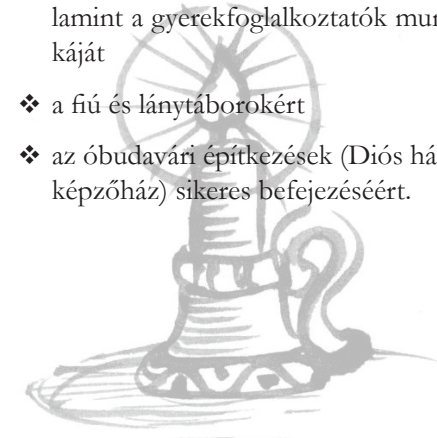
Hálásan köszönjük a Jóistennek és a Szűzanyának

- ❖ az áprilisi óbudavári Szentély-évfordulót és Atya-ünnepet, ahol megérezhettük, hogy „Az Atya személfénye vagyok”
- ❖ II. János Pál pápa boldoggá avatását, aki az életet szolgálta
- ❖ a Kentenich vetélkedőt, hogy ez által közelebb kerülhetünk Kentenich atyához
- ❖ azokat a testvéreinket, akik példát adnak nekünk türelemmel viselt szenvedéseikkel és nehézségeiknek a kegyelmi tőkébe való nagylelkű felajánlásával.

Nincs boruk

Kérjük a Jóistent és a Szűzanyát

- ❖ hogy Kentenich atya közbenjárására meggyógyuljon Gergő – aki balesetben lebénult –, és ez a csodálatos gyógyulás segítsen Kentenich atya boldoggá avatásában
- ❖ hogy áldás kísérje Tilmann atya további életét és munkáját
- ❖ hogy Aquila nővér felépüljön
- ❖ a házasságra készülőkért, és a fiatal házasokért
- ❖ betegeinkért és az őket ápoló családtagokért
- ❖ testi és lelki nehézségekkel küzdő családjainkért, hogy megélhessék a Kánai menyegző csodáját
- ❖ hogy a nyári családnapokon a házaspárok közelebb kerüljenek egymáshoz, és otthon a hétköznapi életben is növekedni tudjanak
- ❖ hogy áldás kísérje a családnapok házigazda és előadó házaspárjai, valamint a gyerekfoglalkoztatók munkáját
- ❖ a fiú és lánytáborokért
- ❖ az óbudavári építkezések (Diós ház, képzőház) sikeres befejezéséért.

ÓRIÁSI apróságok (gyerekszój)

Hatodikos fiunk ágyneműt húz nővérel a vendégeknél. A munka vége felé mély fáradtsággal a hangjában közli:

– Nekem olyan feleségem lesz, aki szereti ezt a munkát!

Szentmisén Koppány egyfolytában hátrafordul, és a mögöttünk ülő fiúkhoz dumál. Többször megbökdösöm, végül rászólók, hogy figyeljen már az atyára! Erre Ő:

– Így jobban hallom, mert közelebb van a fülem!

„A számokat számoljuk, a betűket betűljük.”

Kislányunk jön haza a keresztény óvodából, ahol aznap éppen hittanos foglalkozás volt. Beszélgetésbe elegyedünk, próbálom kideríteni, hogy mivel is foglalkoztak ma. Mire a kis Négyévesünk:

– Arról beszélgettünk, hogy szeressük a FENEbarátunkat.”

Magdi palacsintát süt, közben mindent alaposan elmagyaráz az öccsének. Apa a szobában halkán megjegyzi:

– Magdika csöppet modoros.

Ő persze a konyhában meghallja, hogy róla van szó és bekiált: – Apa, ki a plötttyedt motoros?!

Templomban a perselyezés előtt elmondja a plébános atya, hogy az afrikai éhezők számára lesz gyűjtés, mire a kislányunk:

– Kiknek gyűjtenek, az afrikai élősködőknek?”

Két kisfiú a „Dzsungel könyvét” lapozgatja. Az egyik felnevet egy képnél:

– Ezt nézd meg, de jó poén!

– Ez nem is poén, hanem tigris!

Apa este véget vet az összecsaládi birkózásnak, és elkiáltja magát:

– Lefejezés, befekvés!

Templomunkban a szentmise keretében a plébános atya a hatvan év felettieknek kiszolgáltatja a betegek kenetét, majd egy kis szentképet nyújt át. A szentség kiszolgáltatásáért hosszú sor kígyózik, a közel félórás esemény alatt férjem próbálja elmagyarázni négyéves kislányunknak, hogy miről is van szó. Dorka a végén így summázza:

– Szóval, akik meg akarnak halni, azok kapnak egy képet a plébános atyától.”

Nyár. Balaton. Jó kis szeles idő. A víz fürdésre alkalmatlan, bezzeg szörfözésre kiváló! Gyerekekkel sétálunk le a partra, amikor megszólal Berci (2,5 éves):

– A szörpösöket is nézzük meg!

A kis család „Amerikából jöttünk”-et játszik, a négy éves Dorka mesterségének címe „L”. Úgy tesz, mintha egy virág lenne, ami kinyílik. A többiek megfeszítve gondolkodnak, de hosszú idő után sem sikerül kitalálni, szabad a gazda. Dorka mérgesen felcsattan:

– Mi? Mi? Hát LÓZSABOKOL!!!

Óbudavári hírek

2011. május 13.

Két zarándok csoport töltött el egy-egy hétvégét nálunk. Mind a két csoport előadást hallgatott, végigjárta a Házaspárok útját, és gazdag lelki programot állított össze.

Az áprilisi önkéntes munkanapon egy árva önkéntesünk volt, aki kerti munkákat végzett. Köszönjük szépen neki a segítséget.

A Diós ház kivitelezési munkái június végére elkészülnek, már csak ki kell fizetni mindent.

A Képzőház második épületének a földszintjén az aljzatbetonozást végezték el.

Köszönjük szépen támogatóink és adományozóink segítségét!

Egyesületünk az MCA működési pályázatán 500 000Ft támogatást nyert.

„Az állam és egyház felelőssége a jövő nemzedékért” nemzetközi konferencián vett részt schönstatti színekben Lőw Péter és Helga. Részletes beszámolójukat hamarosan megtaláljátok a honlapon. (csaladmozgalom.hu)

A kispesti plébános atya előterjesztésére dr. Endrédi István és Cecília sokéves munkájuk elismeréseként Szent Adalbert díjat kaptak.

Családkadémia Közgyűlés

A Családkadémia 2011. április 9-én, Sopronban a Szent György Plébánia Jezsuita termében tartotta rendes évi közgyűlését.

Lelki ráhangolódásul Kantenich atyától dolgoztuk fel az „Ellenszenv, avagy mások elviselése” című anyag-részt (Szenség a hétköznapokban című könyv 228. oldal). „...Valószínűleg jobban függünk az ellenszenvtől, mint gondoljuk. ...Ellenszenvünk egy saját magunkban meglévő hibára vezethető vissza, az ellenszenv egyfajta félreértés, bizonyos emberek megértéséhez nem találjuk meg a kulcsot, mely feltárná számunkra idegen jellemük mély, meg nem látott értékeit és mélyebb, ismeretlen összefüggéseit. ...

Kempis Tamás szerint: ha valakit azért, mert hibái vannak, megve-tünk, az éppen olyan, mint amikor egy vak csúfol egy másik vakot, egy süket szid egy másik süketet, vagy egy bolond ki-nevet egy másik bolondot.”

A Közgyűlés elfogadta a 2010. évi te-vekenységről szóló elnöki beszámolót, a közhasznú jelentést, illetve a 2011. évre vonatkozó munkatervet és költségvetést.

Az Egyesület alapszabályának több pontja is módosításra került. Az egyik lényeges módosítás az Egyesület szék-helyét érinti: az eddigi székhely cím Óbudavár, Fő utca 14. volt, amely Óbu-

davár, Kistelek utca 2-re változott. A változás nyilvántartásba vétele jelenleg a Veszprém Megyei Bíróságon zajlik, ezért a módosítás még nem tekinthető hivatalosnak.

Az egyesületi tagsággal összefü-gő tagdíjfizetési kötelezettség szabá-lya is módosításra került, mely szerint amennyiben a rendes tag tagdíjfizetési kötelezettségének három éven keresz-tül nem tesz eleget, akkor – az elnök által levél útján kézbesített tagdíjfizeté-si felszólítás átvételét követő harminc nap elteltével – egyesületi tagsága meg-szűnik. Az alapszabály módosításának nincs visszamenőleges hatálya. Ezt a módosított szabályt csak 2011. évtől lehet figyelembe ven-ni és alkalmazni.

Az alapszabálynak a módosításokkal egy-séges szerkezetbe fog-lalt szövege is a megyei bíróságon van nyilvántartásba vétel céljából.

A bíróság azt is vizsgálja, hogy az alap-szabály nem sért-e valamilyen törvényi rendelkezést. A bírósági eljárás jogerős befejezését követően honlapunkon a módosított alapszabály szövegét fogjuk elérhetővé tenni.

Az Elnökség tagságának felülvizsgá-lata, illetve megválasztása is napirenden volt. A Közgyűlés döntése szerint az új Elnökség a következő házaspárokból áll: Dr. Csermák Kálmán és Alice, Fehér Zoltán és Marika, Dr. Oszvald Ferenc

Ellenszenvünk egy sa-ját magunkban meg-lévő hibára vezethető VISSZA.

Nándor és Enikő, Palásthy Imre és Bea, Varga Károly és Erika, és Dr. Gál László és Szilvia, mint elnök-házaspár.

Az egyik legfontosabb feladatunknak 2011. évre azt tartjuk, hogy a családtré-ner-képzés 9. évfolyamának képzését befejezzük, továbbá a 10. évfolyamot szeptemberben beindítsuk. Fontos fel-adat még a családkadémiai előadók elő-

adásairól szóló tájékoztató füzet aktuali-zálása, továbbá annak a Családkadémia honlapján való megjelenítése.

Köszönetet mondunk mindazoknak, akik jelenlétükkel, levelükkel, telefonon, e-mail-en tett észrevételükkel, és nem utolsósorban imáikkal segítették a Köz-gyűlés munkáját.

Szilvi és Laci

Megkértem Istent, hogy vegye el a büszkeségemet, de Ő azt mondta: nem. Azt mondta, hogy a büszkeséget nem Ő veszi el, hanem nekem kell feladnom azt.

Kértem Istent, hogy adjon nekem türelmet, de Ő azt mondta: nem. Azt mondta, hogy a türelem a megpróbáltatás mellékterméke, nem kapni, megszerezni kell.

Kértem Istent, hogy adjon nekem boldogságot, de Ő azt mondta: nem. Azt mondta, csak áldását adhatja – a boldogság rajtam múlik.

Kértem Istent, hogy kíméljen meg a fájdalomtól, de Ő azt mondta: nem. A szenvedés eltávolít a világ dolgaitól és közelebb visz Hozzá.

Kértem Istent, hogy adjon lelki fejlődést, de Ő azt mondta: nem. Azt mondta, hogy a fejlődés az én dolgom, de hajlandó megmetszeni, hogy gyümölcsöt hozzak.

Kértem Istent, hogy segítsen másokat szeretni, úgy, ahogyan Ő szeret en-gem.

Erre azt felelte: látom már kezded érteni.

Kértem erőt... És Isten adott nehézségeket, amelyek erőssé tesznek.

Kértem bölcsességet... És Isten adott problémákat, hogy megoldjam azokat.

Kértem bátorságot, És Isten adott veszélyeket, hogy legyőzzem azokat.

Kértem adjon szeretetet... És Isten adott gondterhelt embereket, hogy segítsék rajtuk.

Kértem kegyelmet... És Isten adott lehetőségeket.

Semmit sem kaptam, amit akartam és mégis megkaptam mindent, amire szükségem volt.

Lányhírek

**A lányok nomád táborának korábban hirdetett időpontja megváltozott!
Az új időpont: júl. 31. - aug. 6.**

Farkasokkal táncoló, avagy Tilmann atya a fiatalok között

Emlékszem, mindig úgy megörültem nyaranta annak, hogy „megyünk Óbudavárra!” Jó idő, Balcsi, homokozó, hinta, kakaós ital, nagy diófa, a mosó bújócskára alkalmas rejtekei stb. Rádásul ott van az a furcsán beszélő, jó fej idős bácsi, és mindig vicceseket mond. És jól bírja a hőséget abban a fekete cucuban. Csak azt nem értettem soha, miért mennek el anyuék állandóan a nagyszobába a többi felnőtellel. Végre nyaralunk, erre itt hagyunk egyedül, és nekem kell szórakoztatni ezt a szerencsétlen gyerekvíványót. Este is kimaradnak, későn jönnek haza, mi van ezekkel a mai felnőttekkel?

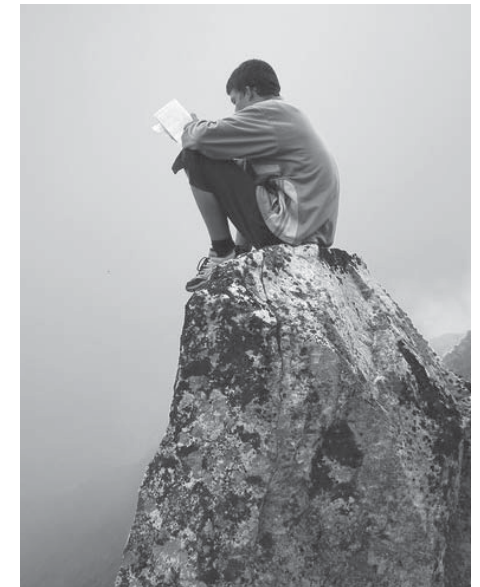
Évekkel később, mikor már én léptem a 'szerencsétlen gyerekvíványó' szerepkörbe, szintén volt, ami Óbudavár felé vonzott: jó társaság, régi barátok, a lányok, akik egyre csinosabbak, a Balcsi, a nagy diófa (még nem gáz néha fölmászni rá), a mosó beszélgetésre alkalmas padjai stb. Rádásul ott van még mindig a mozgalmat vezető pap bácsi, aki vicceseket és olykor érdekes

dolgokat mond. Lehet, hogy vele kéne megosztanom egy-két gondolatot, amik mostanában nem hagynak megnyugodni. Úgy is úgy néz rám a mosolygós szemével, mintha belém látna. Múltkor azt mondta, hogy én egy farkas vagyok... hm... ez tetszik, Farkas! Olyan mint az X-manben az az izmos főhős? Akkor remélem, ez másoknak is feltűnik majd. Ezt meg kell beszélnem vele. Csak az a baj, hogy megint a szülők foglalják le őt nagy százalékban. Az előadásokra meg persze nem lehet beülni. Esténként is későig ott boroznak vele apuék, nem lehet igaz! Ha nem tudnám, hová rejtik a marmonkannát, még a borból is alig jutna nekem...

Évek múlva, mikor már azt hittem, csupán egy feleséget kell szereznem ahhoz, hogy beülhessek Tilmann atya előadására, megtört a jég. Az óbudavári légkör még mindig olyan vonzó számomra, mint régen. Igaz, a hely már nem régi, a nagy diófa is messzebb van már, sőt akár nem is Óbudaváron vagyunk, a különleges légkör (erőtér) mégis érezhető. Legyünk bár Budaörsön, Budapesten vagy akárhol, ahol Tilmann atya helyet kapott arra a néhány napra, amíg Münchenből eljött hozzánk.

Közös célokról, erőforrásaink egy irányba tereléséről, közös vélemény tiszteletben tartásáról beszél. Az ajándékról, amit egy közösség jelent a ma embere számára. Ami olyan ritka, hogy kincsként kell őriznünk, és amiből méríthetünk erőt olyan emberek számára, akiknek nincs meg ez az érték az életükben. Tilmann atya arról beszél, hogy a mai vezető nem egyedül a maga feje után megy, hanem hallgat a közösségre. Együtt, erősítve egymást a kölcsönös nagyrabecsüléssel, annak a szeretetnek a segítségével, ami segít nagynak látni a

másikat. Az egyéniségünkből, a közösség erejéből igazi farkasokká lehetünk, akik biztos alapokon állnak a mai kor „sehovasetartunk” légkörében.

Kezdem érteni ezeket a schönstatti farkasságokat, talán ez még jobb is lehet, mint a hollywoodi X-men téma. Jó dolog, hogy nekünk is jut Tilmann atya gondolataiból.

Kréta vagy mikrofon?

Mint minden érettségihez közeledő diák életében, úgy az enyémben is eljött az a pillanat, amikor a pályaválasztáson kellett már gondolkodnom. Nekem, mint schönstatti fiatalnak, ez különösen nehéz feladat volt, mert a többi osztálytársamhoz képest az én

szüleim egyáltalán nem akartak beleszólni ebbe. Még akkor sem, amikor én kértem őket. Mindig azt mondták, ennek az én döntésemnek kell lennie. Bár anyukám abban segített, hogy megerősítette azt a gondolatot, hogy tanító néninek jó lennének. Mindig jól bántam a

kicsi gyerekekkel, könnyen megszerettek engem.

Másrészt kislánykorom óta a médiában akartam elhelyezkedni. Sajnos lassan kezdtem megismerni a média teljes arcát, és nemcsak a Tv-re vagy rádióra gondolok, hanem azokra is, akik ezekkel a médiumokkal tartják a kapcsolatot, vagy a háttérben dolgoznak. Úgy gondoltam, hogy egy katolikus családban felnőtt lánynak nem biztos, hogy jót lenne, ha ilyen helyen dolgozna, ahol sokszor becsapják az embereket, hazudnak, manipulálják őket. Sokan mondták azt is, hogy ezt nem is lehet rendesen tanulni, potyadiploma. Néha az volt az érzésem, hogy sok ismerősöm lenézi azokat, akik ilyen helyen dolgoznak. Pedig óriási hatalom van a kezükben. Ez is persze zavart, hogy akarok egy ilyen hatalom közelében lenni? Fontos nekem? A Jóisten ezt helyesnek tartja?

Nem tudtam, mitévő legyek. Közeledett a felvételi papírok leadási határideje, de én még mindig nem voltam biztos magamba. Persze szüleim is úgy gondolták, hogy egy hívő nagyobb biztonságban van mint tanítónő, és ott lehet apostolkodni, segíteni a gyerekeken, nagyon fontos hivatás. A tanítók a legfontosabbak az iskolai oktatásban, ők adják az alapot az életünkhöz, ők tanítanak meg minket olvasni, számolni, rendesen viselkedni, valamint meg kell szerettetniük velünk a tanulást. Óriási felelősség ez, ami fontos volt számomra mindig.

Sajnos nem tudtam választani, ezért anyu-

kám azt tanácsolta, hogy beszéljem meg ezt valakivel, aki jól ismer, és én is bízom benne. Én a hittan tanárukat kérdeztem meg, szerinte mit csináljak. Ő egy idősebb pap, aki nagyon jól ismer engem, és tisztán lát. Persze a véleménye is nagyon fontos volt számomra.

Azt mondta, hogy természetesen tudja, hogy jó lennék tanítónőnek. De ha jobban szeretnék a médiában dolgozni – mivel nagyon erős személyiség vagyok –, akkor mindenképp azt válasszam. Hisz nem kell ott struccként viselkedni, hanem pont az erős személyiségek kellenek az egyházból oda. Ha csak azért nem akarok a médiába menni, mert félek, hogy nem lehet bűn nélkül ott dolgozni, akkor ne hezitáljak, mert igenis kellenek az olyan emberek, akik az egyházból kerülnek oda. És lehet úgy ott élni, hogy közben nem hazudok és csalok. Csak meg kell tanulni, és olyan munkahelyet kell keresni. Az erős személyiségek meg is tudják változtatni a körülöttük lévőkét. Nem lehet csőlátásunk, mindig van lehetőség a változtatásra. Nem

szabad olyan keresztényekké válnunk, akik elmenekülnek az ilyenfajta problémák elől.

Teljesen meggyőződött az atya engem. Biztos vagyok benne, hogy jól fogom tenni a dolgom. Mindegy, mit dolgozik az ember, így is, úgy is el tud távolodni a Jóistentől, vagy itt is, ott is közel tudja hozni Őt másokhoz. Persze fontos, hogy lelkileg erősek legyünk, és tudjuk, mik az erősségeink. Tisztába kell lennünk azzal, hogy miben vagyunk jók, és miben nem. Nagyon szép dolog, ha

valaki művészetire akar menni, de ha nem tud szépen rajzolni, akkor mit sem ér egy jó bizonyítvánnyal. Tudom, hogy nehéz megtalálni a helyes és számunkra tetsző utat, de talán az a legfontosabb, hogy mindig hallgassunk a bennünk lévő kis hangra, hogy mi mit akarunk. És bízunk a Atyában, mert ő mindig pontosan tudja, mi a jó nekünk. Csak észre kell vennünk, ha másokkal üzen, vagy a kis jeleket, amiket küld nekünk.

És belül tudni fogjuk, hogy igazán mit akarunk, és Ő mit akar.

Lányhétvége

Az idei tavaszi lányhétvége április 15-17 között volt Dömösön, és Dalmadi Anna „főszerzőnek” köszönhetően nagyon jól sikerült.

Péntek délután indultunk Újpestről busszal, és a majd' másfél órás buszút csupa elragadó helyen vezetett keresztül bennünket. Visegrád után egy nagy kanyarban tűnt elő balról Dömös, jobbról meg a Duna – csodás látvány volt. A helyi plébánia gondnokának köszönhetően – aki a hálóhelységek cserépkályháit jól megrakta – meleg és barátságos szállás fogadott bennünket, amit akkor értékeltünk csak igazán, amikor ki kellett menni a fűtetlen konyhába és fürdőszobába. Kora este keresztutat jártunk a templomban – ami így, hogy csak mi heten lányok voltunk benne – nagyon meghitt volt a maga néma méltóságában. A vacsora jó hangulatban zajlott, és nem is szűkölködtünk, finomabbnál finomabb

ételek vártak bennünket Annáék jóvoltából. Velünk volt a Szűzanya is egy szép régi festmény képében.

Másnap reggeli után rögtön nekiálltunk a paprikáskrumpli főzésének, amit – közelebb járnánk az igazsághoz, ha – inkább „paprikás húsfőzeléknek” neveznénk, a krumpli ugyanis igencsak elnyomatásban volt a Váncsodi kolbászsal és az Auchan virslivel szemben. Még javában folytak a konyhában a munkálatok, amikor megérkezett Manka, Beáta és előadónk, Oláh Éva – mindnyájunk nagy meglepetésére és örömeire – Gyöngyvérrel az oldalukon. Éva a „finom érzékelésről”, arról a törekény és értékes képességről beszélt, amit a XXI. századi ember elfelejt használni és fejleszteni, pedig igen nagy erő rejlik benne. Nagyon nyitott volt minden kérdésünkre, így az előadás után nagy beszélgetés kerekedett az asztal körül – a Mária kép alatt...

Ebéd után elindultunk a zöld jelzésen a Visegrádi-hegység szíve felé, a Rám-szakadékhöz. Az évszaknak megfelelően a patak egészen folyammá nőtte ki magát, így nem is volt olyan egyszerű feladat ide-oda ugrálni a két „partja” között, de egy ilyen elszánt csapatot nem riaszthatott vissza semmi, még bátor előadónk is végigjárta velünk a majd öt km-es utat a szurdokban, létrák és kapaszkodók között.

Késő délután érkezünk vissza a szállásra, majd Éva és Gyöngyvér búcsúztatása után a naplementét a Dunaparton néztük végig, kacsázva, kagylót gyűjtögetve.

Vacsora után nagy játék kerekedett, és a játékban oly’ szerencsés Beátát senkinek sem sikerült megvernie huszonegyezésben. Sokat nevtünk, jókat beszélgettünk késő estig.

Másnap reggel kissé későn ébred-

tünk, így sietni kellett a reggelivel és az összepakolással, hogy időben odaérjünk a virágvasárnapi szertartásra. A falu bár egészen kicsi, mégis igen lelkes kórusnak örvend, így a passiót énekelve hallgathattuk végig, és külön meglepetésként ért minket, hogy Jézus „szerepében” a fiatal és lelkes plébánost köszönthettük. A mise végén külön köszöntötték a schönstatti lánymozgalom tagjait (minket :-)), és a templomból kifele menet mindnyájunkkal kezelt rózott a plébános úr.

Búcsúzkodás és összepakolás várt még ránk, és ki hamarabb, ki később, ki Esztergom, ki Budapest fele, elindultunk haza...

Nagyon köszönjük minden szervezőnek az áldozatos munkát, igazán szépen és tartalmasan sikerült a hétvége a szépséges Duna-kanyarban.

(*Ramocsai Marinka*)

Fiútáborok a nyáron

Idén is tovább görög a tradicionális schönstatti úthenger, alsóstól egészen az egyetemista korosztályig ajánlunk nyári táborokat nektek. Várjuk a veterán táborozókat, az új arcokat, mindazokat, akik okkal keresik a Fiútáborok 21 éve csiszolt kiváló hangulatát.

A szülőknek, akik eddig még nem táboroztatták nálunk gyermekeiket, feltétlenül ajánljuk, hogy keressék meg táborvezetőinket személyesen az alábbi elérhetőségeken. Igyekszünk rászolgálni bizalmukra, és válaszolni minden felmerülő kérdésre!

Idén a következő táborokba várjuk szeretettel az érdeklődőket:

Alsós tábor	2–4. osztály	július. 10. – július 16.	Pula, Kinizsi forrás
	Palásthy János	20/548 25 39	janos@palasthybt.hu
			http://fiuk.schoenstatt.hu/esemenyek/alsos-tabor
Kisfelsős	4–6. osztály	július. 10. – július. 16.	Nagybakónak, Árpád-forrás
	Ther Palkó	20/501 57 70	therpalko@gmail.com
			http://fiuk.schoenstatt.hu/esemenyek/kisfelsos-tabor
Nagyfelsős	6–8. osztály	július. 2. – július. 9.	Pula, Kinizsi-forrás
	Horváth Gergő	30/412 56 94	gergely28@freemail.hu
			http://fiuk.schoenstatt.hu/esemenyek/nagyfelsos-tabor
Gimnazista	9–12. osztály	július. 2. – július. 9.	Nagybakónak, Árpád-forrás
	Simon Dani	20/828 00 49	simon.dniel@gmial.com
			http://fiuk.schoenstatt.hu/esemenyek/gimnazista-tabor
Döglesztő	18+	aug.1. – aug. 7.	Triglav
	Bartal Miklós	20/561 33 72	bartalmiki@gmail.com
			http://fiuk.schoenstatt.hu/esemenyek/doeglesztzo

Az állótáborok jelentkezési határideje június 25., a Döglesztő nevű legendás vándortáborunknál lehetőleg május 15. Jelentkezni lehet az alábbi linken: http://fiuk.schoenstatt.hu/2011_taborjelentkezés

További információkért keressétek fel a táborok oldalát honlapunkon, illetve forduljatok bizalommal a táborvezetőkhez! A szokásokhoz híven a jelentkezést követően bővebb tájékoztatást kaptok majd az adott táborra vonatkozólag a táborvezetőtől.

MM

Márc.12-én, Miskolcon, az Edöcsény Márti és Levente által szervezett Családünnep keretében, immáron tizedszerre vitték színpadra fiataljaink a Mária Musicalt. Álljon itt egy kis ízelítő élményeikből:

Lassan kénytelenek vagyunk visszaterelni a CSODA után a hétköznapokba. Ismét ajándékot élhettünk meg, több tekintetben is...

Megélhettük, hogy ami kezünk között formálódik, annak létrehozásában kis eszközök vagyunk, de a CSODA létrejötté ajándék.

KÖSZÖNJÜK!

Amit legfontosabbnak tartok most:

– Világos a Szűzanya üzenete: a musical missziós eszköz! Gertrud-Maria nővér azzal búcsúzott, ez nem lehet az utolsó...

– Missziós musical volt a mostani, belső missziót tekintve, mert a résztvevőknek csak alig több, mint a fele volt schönstatti, ...DE!!!! a darab üzenete átment, élvezetes és magával ragadó volt, még – meg merem kockáztatni – az első diák-előadáson is, mert a „kötelezően ott ülő közönségtől” ekkorra figyelem normál körülmények között nem telik...

Világos a Szűzanya üzenete: a musical missziós eszköz!

– Összeérett az együttes, közösségteremtő küldetése van! ...jó kapcsolatok, barátságok születtek, s többen kívánják a folytatást.

– „Most éreztem először igazán ott-hon magam köztetek...”

– „Nekem nagyon tetszett minden, ami a musical-ben történt. Én örülnék neki, ha ez még tovább folytatódna.”

– „Nagyon köszönöm, hogy annak idején meghívtatok a musical-be, de az is nagyon jó volt, hogy elfogadtam. Jó döntés volt saját magamtól, mert sok embert megismertem, akiket nem csak embereknek ismertem meg, hanem barátoknak. Ezt az előadást élveztem a legjobban, mert most barátkoztam össze igazán a csapattal, eddig nem igazán éreztem, hogy teljes értékű tagja vagyok.

Éppen ezért azt szeretném kérdezni, hogy ha Velük sűrűbben szeretnék találkozni, akkor hogy tudok belépni a Schönstattba, mert nagyon tetszik.”

Hihetetlen, hogy tíz előadás van mögöttünk, s most is csak a vezetésre várok, hogy mikor, hová hív, küld producerünk, a Szűzanya...Egerszalók? Győr? Pécs? Kaposvár? vagy Erdély? Meglátjuk... „Azt tesszük, ami az Ő akarata...”

Szeretettel és KÖSZÖNETTEL:

Varga Erika

Tavasszal történt

Nem kell sok. Csak egy pillanat, csak egy piciny rész
önmagunkból, amit hajlandók vagyunk a másiknak szentelni.

Milyen szép: szentelni. Nem vesztegetni, pazarolni
vagy áldozni – szó sincs ilyesmiről.

A másiknak szentelni időt, szívet, kezet – életet.

Csak egy pillanat műve az egész. Amikor átfordul odabenn
valami; amikor megérted, hogy nem magadért, hanem
a másikért érdemes. Mert mindenkinek szükséges az
az egy szent pillanat, a másiktól érkező felemelő csoda.
Összeköt minket a vágy és a szükség. Mint a mindennapi
kenyér, mely egyáltalán nem mindennapi. Mert szent,
mert szerelmes, mert éltet.
Miért fukarkodunk hát vele?

